

puntor refugjat **εργάτη μετανάστη**
immigrant worker

δώσε μου λίγο απ' το μίσος σου
më jep një pjes të urrejtjes tende
pass me on some of your rage

όχι για να σε γλυτώσω
jo vetëm për të shpëtuar ty
I' m not gonna save you

αλλά για να σωθώ κι' εγώ
por që të shpëtoj edhe unë
I' ll just bridge it over myself

Point

Η επιστήμη, οποιαδήποτε επιστήμη, είναι ένα σώμα θεωριών οι οποίες είναι - ή δεν είναι - αποδεκτές σαν έγκυρες όταν κρίνονται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που έχουν τεθεί από τις ίδιες. Η επιστήμη είναι "αυτοαναφορική": είναι τέτοια επειδή λέει πως είναι τέτοια! Η πιο απλή μαθηματική πρόταση, ότι "ένα και ένα κάνουν δύο" έχει ισχύ μόνο υπό την προϋπόθεση ότι γίνεται δεκτή κάποια συγκεκριμένη έννοια του "ένα". Αυτή η τελευταία δεν μπορεί να αποδειχθεί: οι φυσικοί, ψάχνοντας τις στοιχειώδεις μονάδες της ύλης, έχουν φτάσει σε ελάχιστα σωματίδια που "υπάρχουν και δεν υπάρχουν".

Μέσα στα σχορά των επιστημών οι θεωρίες, τα συμπεράσματα, οι αποδείξεις και οι ανταποδείξεις μπορούν να ισχύουν ή να καταρρέουν - αναμφίβολα όμως η πραγματική ιστορία αυτής της υπόθεσης είναι ότι ως προς το αίτημα της αλήθειας η επιστήμη είναι βαθιά σχετιστική: λέει "αλήθειες υπό προϋποθέσεις".

Έξω από τα σχορά, στην κοινωνία, τα κάθε φορά νικητήρια θεωρήματα διδάσκονται σαν αξιώματα. Σαν μη αμφισβητήσιμες θέσεις. Άρα σαν αλήθειες. Με άλλα λόγια: ενώ οι επιστήμονες στις μεταξύ τους σχέσεις μπορούν να συναλλάσσονται σαν τεχνικοί του υποθετικού, απέναντι στην κοινωνία λειτουργούν σαν ιερείς του απόλυτου. Σαν ιδεολόγοι.

Γιατί σε μας ανακοινώνονται θεωρίες, πορίσματα, ανακαλύψεις, ποτέ όμως οι προϋποθέσεις βάσει των οποίων μια επιστημονική υπόθεση κρίθηκε έγκυρη, νίκησε τις αντίπαλές της, και εξήχθη από την "επιστημονική κοινότητα". Κατά συνέπεια εμείς, η κοινωνία, δεν μπορούμε να ελέγξουμε καμμία επιστημονική πρόταση, και δεν μπορούμε να της αποδώσουμε την σχετικότητα της ως προς την αλήθεια. Μαθαίνουμε πως "ένα κι ένα κάνουν δύο" και μαζί μαθαίνουμε ότι η έννοια του "ένα" (που είναι στη βάση της μέτρησης, κλπ) είναι αλήθεια. Δεν μαθαίνουμε ότι πρόκειται για μια υπόθεση εμπειρικής προέλευσης που έφτασε να θεωρείται "αλήθεια" για άσχετους με την "αλήθεια της" λόγους - και ότι δεν μπορεί να αποδειχθεί έξω από το πεδίο της εφαρμογής της!

Με διαφορετικό τρόπο ειπωμένο: οι επιστήμονες στις σχέσεις τους με την υπόλοιπη κοινωνία καταχρώνται, καταναλώνουν, στηρίζονται στην εξουσία, στην αναγκαστική, στις λαθροχειρίες των παπάδων και των μάγων. Ενώ αυτοί διατείνονται πως ερευνούν εμείς δεν μπορούμε παρά να τους πιστεύουμε.

Οι επιστήμονες πουλάνε ιδεολογία - και το ξέρουν! Αυτό είναι το μόνο που μπορούν να πουλήσουν, για να (καλο) πληρώνονται σαν διαχωρισμένοι ειδικοί. Αν ο καθένας μας επρόκειτο να μην πιστεύει αλλά να ερευνά τις θεωρίες τους θα έπρεπε να ξέρει και τις προϋποθέσεις τους - άρα θα ήταν ο καθένας επιστήμονας.

Κάθε επιστημονική αλήθεια είναι ανασκευασίμια από μια επόμενη - αλλά αν αυτός ο σχετικισμός γίνει ρητά κατανοητός έξω από το φρούριο, οι επιστήμονες θα χάσουν τα προνόμιά τους σαν ειδικοί του αληθινού.

Σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης οι επιστήμονες πουλάνε ιδεολογία έκτακτης ανάγκης. Δηλαδή φοβίζουν ή καθησυχάζουν. Η επιστημονική ιδεολογία (όπως κάθε ιδεολογία) είναι παραγωγός συνθηκών έκτακτης ανάγκης - όχι μόνο κινείται όπως το ψάρι στο νερό, αλλά "παράγει" και νερό.

Παράδειγμα τελευταίο: οι εμετικοί διαχωρισμοί γύρω από τις "προβλέψεις σεισμών". Αν και ξέρουμε τις συνέπειες ενός σεισμού, οι επιστήμονες (ενόσω υπεραμύνονται ο καθένας της εγκυρότητάς του σε βάρος του άλλου, πράγμα που είναι συνηθισμένο εντός του φρουρίου) όλοι μαζί κρύβουν τις βασικές προϋποθέσεις των θεωρημάτων τους. Πώς ορίζουν την "πρόβλεψη";

Όταν κάποιος Σταυρακάκης στις αρχές Σεπτεμβρίου δηλώνει (κάνοντας στατιστική) πως κατά 70% ύστερα από τον σεισμό της Νικομήδειας αναμένεται δυνατός σεισμός "κάπου στον ελλαδικό χώρο", αυτή την πρόταση με αυτές τις αοριστίες την διατυπώνει σαν επιστημονική. Ο σεισμός που α-

Μια οικογένεια τυφλοπόντικες υπνοβατούσε. Βγήκαν στην άκρη της τρύπας, και μέσα στη νύχτα ο πατέρας άρχισε να φωνάζει: "Επιτέλους!! Μου έχετε καταστρέψει τη ζωή! Πρέπει να σας φροντίζω κι έχω από πάνω τη γκρίνια σας! Αν μπορούσα θα σας έπνιγα!"

Σχεδόν αμέσως άρχισε να τσιρίζει η μητέρα: "Μου φάγατε τα νιάτα, μούχετε πει το αίμα! Τρέχω να σας υπηρετήσω και το μόνο που βλέπω είναι η αχαριστία σας! Αν μπορούσα θα σας έκανα κορμάτια!"

Τελευταίο έσκουξε το τυφλοποντικάκι: "Μισοί, ηλίθιοι, εγωιστές και γέρο, στεκόσαστε εμπόδιο στη ζωή μου! Αν είχα ένα όπλο θα σας καθάριζα!"

Ύστερα ακούστηκε από το βάθος το ξυπνητήρι. Ξύπνησε πρώτος ο πόντικας: "Καρδιές μου σηκωθείτε γρήγορα, να φύγουμε για την εσχή πριν μιας πιάσει η κίνηση".

"Ναι αγάπη μου, χρυσό μου πήγαινε να χτενιστείς" συμπλήρωσε η ποντικίνα τρυφερά στο ποντικάκι. Κι εκείνο όλο νάζι χασμουρήθηκε: "ναι, αλλά θα μου πάρετε και παγωτό στο δρόμο".

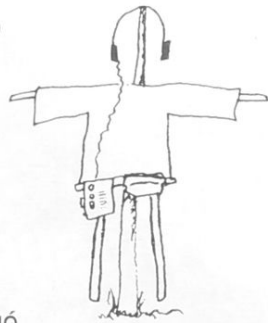
Είπα το μεσημέρι στο σκιάχτρο: "Θα πρέπει να έχεις κουραστεί να στέκεσαι έτσι σ' αυτό το έρημο χωράφι". Εκείνο απάντησε: " Η χαρά να φοβίζεις είναι βαθιά και διαρκεί, και ποτέ δεν με κουράζει".

Σκέφτηκα λίγο: "Είναι αλήθεια, την έχω γνωρίσει κι εγώ αυτή τη χαρά".

Εκείνο συμπλήρωσε: "Μόνο εκείνοι που είναι παραγεμισμένοι με άχυρο μπορούν να περάσουν όλη τους τη ζωή μαζί της".

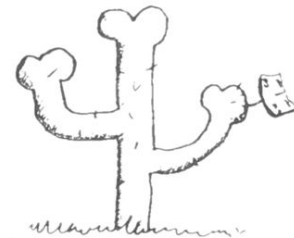
Έφυγα. Ένας χρόνος κύλησε κι έμαθα ότι το σκιάχτρο πήρε προαγωγή. Έγινε φιλόσοφος μου είπαν.

Πέρασα ύστερα από πολύ καιρό ξανά από το μέρος, κι είδα δυο κοράκια να χτίζουν φωλιά κάτω από το καπέλο του.

α ρ η μ ε ρ α μ ί λ η γ ι α , μ α ς ά χ α ρ η μ ε ρ α μ ί λ η γ ι α , μ α ς

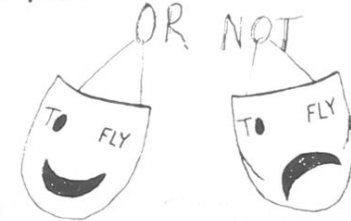
Το απόγευμα ένας κοσμογυρισμένος κουτσός σκύλος πέρασε πίσω απ' τους στάβλους. Μια παρέα γάτες κουβέντιαζαν και δεν του έδωσαν σημασία. Κοντοστάθηκε ν' ακούσει. Τότε σηκώθηκε στη μέση της γατοπαρέας η πιο μεγάλη και σεβαστή, κοίταξε τις άλλες ένα γύρω και είπε: "Αδελφαί προσευχηθείτε - και όταν προσευχηθείτε και προσευχηθείτε έτι πλέον, μηδέν αμφιβάλλουσαι αληθώς, τότε θα βρέξει ποντίκια".

Όταν ο σκύλος τ' άκουσε αυτά γέλασε μέσα του και απομακρύνθηκε κουτσαίνοντας. Σκεφτόταν: "τυφλές κι ανόητες γάτες, ρες και δεν το ξέρω εγώ, ρες και δεν το είδα παντού στον κόσμο, πως εκείνο που βρέχει με την προσευχή και την πίστη είναι κόκκαλα και μόνο κόκκαλα".

Οι δυο μύγες έδωσαν βραδυνο ραντεβού στο μπαρ. "Δεν βρίσκω τίποτα ενδιαφέρον εδώ" είπε η μία όταν συναντήθηκαν "παρότι έχει τόσο κόσμο. Δεν πάμε καμιά βόλτα;"

"Δεν έχεις δίκιο" απάντησε η άλλη. "Μπορούμε να παίξουμε σκορπίζοντας το ύφος των προσώπων. Αν είμαστε τυχερές ίσως βρούμε από κάτω κάποιο αληθινά όμορφο".

...ήρθε ο καιρός να σου πω, τί γυρεύουμε 'δω...

blank

κολουθεί στην Αθήνα του αρχεί σαν "επαλήθευση" της θεωρίας του.

Όταν κάποιος Βαρώτσος δηλώνει (κάνοντας ηλεκτρομαγνητισμό) πως κατά 80% ύστερα από μια σειρά ανωμαλιών σε κάποια σήματα αναμένεται δυνατός σεισμός "κάπου στον ελλαδικό χώρο", αυτή την πρόταση με αυτές τις αοριστίες την διατυπώνει σαν επιστημονική. Η αρμοδιότητα του πρώτου καταγγέλει την αρμοδιότητα του δεύτερου σαν αντιεπιστημονική. Η κοινωνία, με όλον της τον τρόμο, οφείλει να πιστέψει είτε τον έναν είτε τον άλλον. Στην πραγματικότητα είναι και οι δύο (και όλοι οι υπόλοιποι) απατεώνας.

Είναι απατεώνας γιατί πουλάνε ιδεολογία, και το ξέρουν! Και μόνο ιδεολογία μπορούν να πουλήσουν. Ξέρουν πως κανένας μας δεν μπορεί να ελέγξει τις προϋποθέσεις των θεωριών τους. Ξέρουν πως κανένας μας δεν μπορεί να είναι ταυτόχρονα αντικείμενο μιας απειλής (του σεισμού) και υποκείμενο μιας θεωρίας γι' αυτή - όχι, χωρίς ειδική εκπαίδευση τουλάχιστον. Ξέρουν πως κανένας (αυτό είναι το δεδομένο της έκτακτης ανάγκης) δεν θα τους ζητήσει να ορίσουν τί είναι επιστημονικά δεκτό σαν "πρόβλεψη", και κανείς δεν θα συγκρίνει αυτό με εκείνο που είναι κοινωνικά αναγκαίο σαν "πρόβλεψη". Ξέρουν πως η έκτακτη ανάγκη είναι συνθήκη ανανέωσης κάθε πίστης. Και αυτό ακριβώς φροντίζουν: να γίνουν πιστευτοί.

Αν οι διαχωρισμένες - επιστημονικές - προϋποθέσεις της μιας ή της άλλης άποψης μένουν κρυφές, οι διαχωρισμένες προθέσεις των επιστημόνων είναι φανερά δόλιες. Αυτό που υπερασπίζεται ο καθένας δεν είναι ούτε ο έλεγχος (που είναι αδύνατος από εμάς) ούτε η εγκυρότητα (το ίδιο) - είναι η χρηματοδότηση. Αν υπήρχε στοιχειώδης εντιμότητα σ' αυτούς τους κύκλους θα τους επέβαλε να το βουλώσουν. Ή να πουν το ελάχιστο: ότι ο επιστημονικός σχετικισμός τους δεν επιτρέπει να αναμοχλεύσουν φόβους και ελπίδες. Αλλά όχι: κάθε συνειδητός παραγωγός ιδεολογίας σπεύδει να επωφεληθεί από τον φόβο των υποψηφίων πελατών - θημάτων του. Να το πρώτο κεφάλαιο της κυριαρχίας εδώ και αιώνες.

Ένας σεισμός μπορεί να γίνει ή να μην γίνει: εδώ ή εκεί - δυνατός ή αδύνατος - καταστροφικός λιγότερο ή περισσότερο... δεν έχουμε να διαλέξουμε τίποτα. Ούτε καν την επιστημονική αλήθεια για τους σεισμούς που θα "αποδειχθεί" ή όχι σε οποιαδήποτε περίπτωση.

Μια απειλή τέτοιας τάξης μπορεί ή δεν μπορεί να προβλεφτεί - το αποφασιστικό εν τούτοις είναι πως - στην κοινωνία - δεν υπάρχει κανένα αυτοτελές "σχέδιο" ζωής ακόμα κι αν προβλεφτεί με ακρίβεια πως σε 40 ώρες ακριβώς θα ισοπεδωθεί κάθε κτίριο σε μια ακτίνα πενήντα ή τριάντα χιλιομέτρων γύρω από την ομόνοια. Προφανώς, αν το ζήτημα της "πρόβλεψης των σεισμών" τίθεται στην "αρμόδια επιστημονική κοινότητα" σαν τεχνική πρόκληση, στην κοινωνία αναδίδεται σαν φόβος του θανάτου. Την στιγμή που δεν διαχειρίζεται ούτε τη ζωή - της.

Ακόμα κι αν οι επιστήμονες βρίσκονταν σε θέση να προβλέψουν αξιόπιστα ένα σεισμό (δεν το έχουν παρόλα αυτά καταφέρει ούτε στον καιρό), και πάλι, από κοινωνική άποψη θα υπήρχε ένα πολύ σοβαρό θέμα: δεν πεθανάμε, ωραία - πώς θα ζήσουμε όμως;

Εν τω μεταξύ εκτός από τον εύλογο ή υπερβολικό φόβο του θανάτου, θα πρέπει να δούμε τί θα κάνουμε και με τους απόκλητους "ειδικούς" γεμιστές αυτού του φόβου. Πολύ απλά: ποιά αμοιβή είναι "ανεκτή" γι' αυτό το νταβατζιλιά;

Υ.Γ.: Μερικοί (κατα)πληκτικοί τύποιοι φράσαν πως "ο σεισμός είναι ταξικός" (επειδή κτυπήθηκαν εργατικές - μικροαστικές περιοχές, με κακή κατασκευή σπίτια κλπ), ενώ άλλοι ξεδίπλωσαν το φοβερό "επαναστατικό" τους ρεπερτόριο κάνοντας εύκολη σπέκουλα πάνω στις ανάγκες των αστέγων. Οι πρώτοι τί να λένε άραγε για τα τροχαία, τα αεροπορικά ατυχήματα, τους θανάτους από χιονοστιβάδες, τινάρες, κλπ - πάντα σε σχέση με την πάλη των τάξεων; Όσο για τους δεύτερους: τα αφεντικά είναι και πάλι αποτελεσματικότερα. Στο κάτω κάτω της γραφής οι χτυπημένοι από το σεισμό βασικά νοικοκυραίοι είναι, και έλληνες. Δεν είναι τίποτα αλβανοί, τίποτα ρουμάνες, τίποτα ουκρανές....

Μπορεί να τα κουτσοβάλει το υπουργείο "παιδείας" τώρα με τους μεταξισταίους της Αθήνας, δίνοντας τους την ευκαιρία να περάσουν by, με τον προφορικό βαθμό σαν σεισμοπλήκτοι..... αλλά στα υπόλοιπα σχολεία για φέτος, και ακόμα περισσότερο του χρόνου; Το βίαιο παρκάρισμα δεκαεξαχρονών και δεκαεφτάχρονων στην "ίδια τάξη" είναι ένα αναμμένο φυτίλι μέσα στις αιθούσες, κι αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι νταβάδες. Όχι επειδή έτσι κι αλλιώς δεν μένουν κάποιιο κάθε χρόνο. Αλλά επειδή α υ τ ή τ η φ ο ρ ά έχουν κάτι πολύ συγκεκριμένο να συζητούν: την μπουλτόζα της διάλυσης (των τελευταίων ερεπιών) της εκπαίδευσης. Είτε καταλαβαίνουν περί τίνος πρόκειται, είτε όχι, αυτή τη φορά το πάραγκι ανέργων που λέγεται σχολείο έχει ένα ΝΟ ΕΧΙΤ τεράστιο για κάποιους - που εκτός από το ότι τους στερεί το κωλόκαρτο του απολυτηρίου, τους κλέβει και κάτι ακόμα σημαντικότερο: τον χρόνο του εφηβικού μαθητικού ρεπελάριου.

Και τί θα κάνουν λοιπόν αυτοί και αυτές της γαλαρίας της πρώτης λυκείου φέτος και του χρόνου; Θα περιμένουν μπάς και περάσουν την τάξη; Με ποιανού το έλεος; Για να πάνε πού;

Είναι γι' αυτό που ο άσος στο μανίκι του υπουργείου λέγεται πάλι - όπως και περίσω - "εκτόνωσι. Πώς θα εκτονωθεί αυτή η (όχι και πολύ...) υπόκωφη ένταση μέσα στα σχολεία; Μα με την "αγωνιστική γυμναστική" των κουκουέδων και των παρατρεχάμενων τους, που θα ζητήσουν "δυναμικά", άλλη μια φορά, να καταργηθεί ο νόμος... "κράτος σε παρακαλώ σταμάτα πια τον εκσυγχρονισμό"... ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΤΕ ΜΑΣ ΜΑΛΛΑΚΕΣ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Αρχίζουνε λοιπόν χωρίς χωρίς οι μανούβρες των ελεγχόμενων "συντονιστικών", πριν ξεφύγει τίποτα... Θα πάει το πράγμα όπως πέσει; Με καταλήψεις που εξυπηρετούν τους σπασίκες και τους καθηγητές, οι μεν να διαβάζουν με την ψυχία τους στα φροντιστήρια, οι δε να τσιμπάνε τα ιδιαίτερα τους μαζί με τον μισθό; Με βόλτες στη λακάδα ως το υπουργείο; Με μπλοκαρίσματα δρόμων που σε μαθαίνουν να ξεναρώνεις σπίνοντας καυγάδες με τον κάθε παρανοϊκό γιωτακι; Τα κόμματα θα την ξαναγλυτώσουν; Τα φροντιστήρια θα την ξαναγλυτώσουν; Τα ιδιωτικά θα την ξαναγλυτώσουν; Οι επιθεωρήσεις θα την ξαναγλυτώσουν; Οι αστυνομίες θα την ξαναγλυτώσουν; Οι οικογένειες θα την ξαναγλυτώσουν; Οι έμποροι θεάματος θα την ξαναγλυτώσουν; Πάλι η ίδια ξυλλά;

Πριν

κάτι μήνες όποιος έλεγε καλή κουβέντα για τούχο θα κινδύνευε να βρεθεί κρεμασμένος ανάποδο στο σπινταγμα, από τη σημαία του ρκκ, να κάνει σκιά στα ηχεία του ντελάρα και τον υπόλοιπον ενυπόθητον και φιλότιμον καλύτεργών. Νερό πολύ δεν πρόλαβε να κυλήσει, αλλά το μεγαλύτερο μέρος του ρκκ και ο αρχηγός του συνθηκολόγησαν με τον πιο ασυγχρό για αναρτές τρόπο: αποδεικνύοντας πως ο πόλεμος στα βουνά του Κουρδιστάν ήταν σε μεγάλο βαθμό ένας διεθνής πόλεμος γεωπολιτικής. Όσο για την θάλασσα του Αιγαίου έγινε ξαφνικά μια μπανιέρα "φιλάς και αγάπης των λαών", εξαιτίας ενός (ή ενάμιση) σεισμού. Τα εκατομμύρια κρατούμενοι του μιλιταριστικού τούρκικου καθεστώτος δεν θυμούνται πως καλά είναι να φοβούνται τους Δαναούς ακόμα κι αν κρατούν δόξα...

Από την εδώ μεριά αυτή η υπερφρονουριστική εξέλιξη παραεαίνει γελοία για να είναι στοιχειωδώς αληθινή. Όσον αφορά τις αλλαγές τακτικής στην επιθετικότητα του ελληνικού κράτους δεν είναι εδώ η ευκαιρία να μιλήσουμε. Ο "λαός" όμως; Ένα ιστορικό, μεγάλη διάκριση και βάθους επιχειρήματα "εθνικής ταυτότητας" είχε: το μίσος για τους τούρκους. Έτσι το πετάνε από; Για έναν σεισμό;

Δύο πράγματα συμβαίνουν: διαφορετικά και μαζί. Ο "ελληνικός λαός" - η made in greece μακροσυνική αγωγή που στηρίζει τις κινήσεις των αφεντικών της - βρίζεται σε μια παρατεταμένη και μιστική μανιοκαταθλιπτική ταλάντωση και υπάρχουν πολλές αποδείξεις γι' αυτό. Δεν είναι κόμμο βέβαια να αποδίδονται σε "λαούς" τέτοιες κρίσεις... αλλά και μες δεν είμαστε καθόλου κόσμοι. Δεν θεωρούμε επίσης "πολιτικά σωστό" να μιλάει κανείς για μιστική ψυχοπαθολογία.... ωστόσο εμείς θα την αναλύσουμε, θεωρώντας την σα σημαντικό επιφανόμενο μιας βαθύτερης υλικότητας.

Από την αποκαταθλιπτική τελετουργία της "προδοσίας του Οτσαλάν" ως την φαινατική επίδειξη "φιλάς" προς αυτούς που ευχαρίστως θα έκαναν κομματάκια, σ' αυτή τη διαδρομή που ενδιάμεσα περνάει από αντιμερκαντινικές παρελάσεις και από το πάθος για την Σοφοκλέους, δεν φαίνεται συνεχής... Όπως δεν φαίνεται λογική συνέχεια ανάμεσα στις εκδηλώσεις αυτοποτίμησης και επιθετικότητας ενός μανιοκαταθλιπτικού. Υπάρχει όμως ένα ενιαίο υπόδαφος, που επιτρέπει τότε την μιαν εκδήλωση, πότε την άλλη συμπεριφορά: μια ορισμένη παράνοια μεγάλειον. Μιλώντας για την ελληνικό λαό αυτό το μεγαλείο είναι η εθνική αίσθηση δύναμης και υπεροχής στα Βαλκάνια. Ή, για να το πούμε με τ' όνομά του: η εντατική εννοματομένη ιδεολογία και πραγματικότητα του ελληνικού μιμερκαντινισμού.

Κανείς δεν το παραδέχτηκε ανοιχτά, αλλά δεν ήταν λόγοι οι πανέλληνες που σε πρώτο χρόνο ένοιωσαν ικανοποίηση για την καταστροφή της βορειοδυτικής τουρκίας - χαρά που μετριάζονταν μόνο από το γεγονός πως τα οσημογόνια βάθη της είναι πολύ κο-

μην τα βάφετε μαύρα...
...κάντε ανακαίνιση το ακίνητό σας!
paint it... yellow!!
με αυτοκόλλητες ρωγμές!
μεγάλη ποικιλία μεγεθών
εύκολη τοποθέτηση
τέλεια εφαρμογή
μικρός χρόνος ζωής
αναγνωρισμένες από το κράτος
(άμεση επιδότηση, δάνειο με μηδέν επιτόκιο, κλπ)
ΓΕ.ΚΑ.ΤΡΥ.Χ.
βάζει χρώμα
στη ζωή μας!

οικογένεια

ιδιοκτησία

Είναι Εκείνος. Και Εκείνη. Εκείνος στέκεται καμαρώνοντας. Σα γύφτικο σκεπάρνι. Δίπλα στην κορμάρα της. Θα ήθελε να είναι διασταύρωση Μπόγκαρτ και Σβατσενέγκερ. Ατυχία - η επιστήμη έχει πολλή να κάνει ακόμα. Διαθέτει μόνο το ύφος: "θα σας γαμήσω όλους, αλλά όχι τώρα..." (Κρατήστε με). Εκείνη πάθι χαμογελάει, σίγουρη πως τα περαστικά βλέμματα του σύμπαντος είναι καρφωμένα επάνω της. Ύφος; Αναίδια ακουμπισμένη σε πάγκο ηαϊκής: "ό,τι πάρετε εκατό, άστο κάτω αυτό, πάει διακόσιες!!..." Εκείνος χαϊδεύει νευρικά με το δείκτη το μαραφέτι που κρατάει στη δεξιά του χούφτα, κι ώσπου να πιάσει Εκείνη αθογοουρά τα οξυζενέ μαλλιά της Εκείνος πατάει το κουμπί του ιμομπιλάιζερ. Τα γωνιακά ηαμπάκια του βιτάρα αναβοσβήνουν κλιωσορίζοντας τον κύριο και αφέντη τους. Μπαίνουν. Εκείνη με νάζι γάτας που έχει συγκαεί. Εκείνος ρίχνοντας τη τελευταία βλοσυρή ματιά γύρω του, στο άπειρο. Σα βετεράνος της ηγεώνας των ξένων. Μπήκαν. Νέοι. Ωραίοι. Μοιραίοι. Φεύγουν. Έφυγαν.

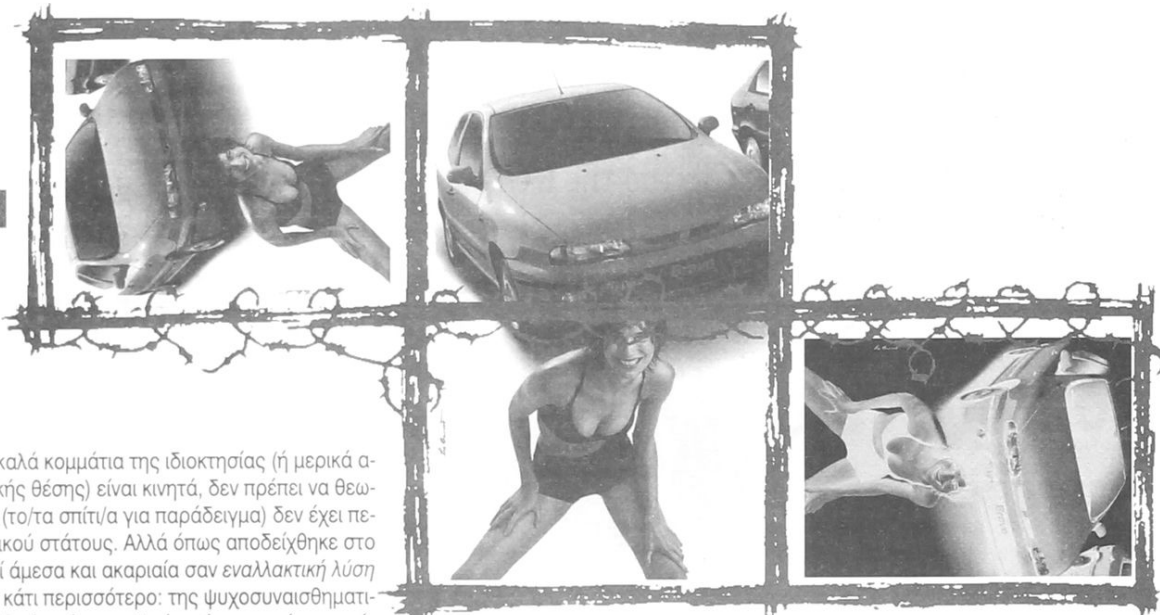
Είναι Εκείνος. Και Εκείνη. Εκείνος στέκεται καμαρώνοντας. Σα γύφτικο σκεπάρνι. Δίπλα στην κορμάρα της. Θα ήθελε να είναι διασταύρωση Μπόγκαρτ και Σβατσενέγκερ. Ατυχία - η επιστήμη έχει πολλή να κάνει ακόμα. Διαθέτει μόνο το ύφος: "θα σας γαμήσω όλους, αλλά όχι τώρα..." (Κρατήστε με). Εκείνη πάθι χαμογελάει, σίγουρη πως τα περαστικά βλέμματα του σύμπαντος είναι καρφωμένα επάνω της. Ύφος; Αναίδια ακουμπισμένη σε πάγκο ηαϊκής: "ό,τι πάρετε εκατό, άστο κάτω αυτό, πάει διακόσιες!!..." Εκείνος χαϊδεύει νευρικά με το δείκτη το μαραφέτι που κρατάει στη δεξιά του χούφτα, κι ώσπου να πιάσει Εκείνη αθογοουρά τα οξυζενέ μαλλιά της Εκείνος πατάει το κουμπί του ιμομπιλάιζερ. Τα γωνιακά ηαμπάκια του βιτάρα αναβοσβήνουν κλιωσορίζοντας τον κύριο και αφέντη τους. Μπαίνουν. Εκείνη με νάζι γάτας που έχει συγκαεί. Εκείνος ρίχνοντας τη τελευταία βλοσυρή ματιά γύρω του, στο άπειρο. Σα βετεράνος της ηγεώνας των ξένων. Μπήκαν. Νέοι. Ωραίοι. Μοιραίοι. Φεύγουν. Έφυγαν.

Εκείνη με νάζι γάτας που έχει συγκαεί. Εκείνος ρίχνοντας τη τελευταία βλοσυρή ματιά γύρω του, στο άπειρο. Σα βετεράνος της ηγεώνας των ξένων. Μπήκαν. Νέοι. Ωραίοι. Μοιραίοι. Φεύγουν. Έφυγαν.

Εκείνη με νάζι γάτας που έχει συγκαεί. Εκείνος ρίχνοντας τη τελευταία βλοσυρή ματιά γύρω του, στο άπειρο. Σα βετεράνος της ηγεώνας των ξένων. Μπήκαν. Νέοι. Ωραίοι. Μοιραίοι. Φεύγουν. Έφυγαν.

Εκείνη με νάζι γάτας που έχει συγκαεί. Εκείνος ρίχνοντας τη τελευταία βλοσυρή ματιά γύρω του, στο άπειρο. Σα βετεράνος της ηγεώνας των ξένων. Μπήκαν. Νέοι. Ωραίοι. Μοιραίοι. Φεύγουν. Έφυγαν.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Το γεγονός ότι μερικά από τα πιο καλά κομμάτια της ιδιοκτησίας (ή μερικά από τα πιο καλά σημεία της κοινωνικής θέσης) είναι κινητά, δεν πρέπει να θεωρηθεί τυχαίο. Η ακίνητη περιουσία (το/τα σπίτι/α για παράδειγμα) δεν έχει πεταχτεί έξω από τη λίστα του κοινωνικού στάτους. Αλλά όπως αποδείχθηκε στο πρόσφατο σεισμό το i.χ. λειτουργεί άμεσα και ακαριαία σαν εναλλακτική λύση "διάσωσης" όχι μόνο της ζωής, αλλά κάτι περισσότερο: της ψυχοσυναισθηματικής - ιδιοκτησιακής - ακεραιότητας. Το ότι τόσο πολλοί, αμέσως μετά το μεγάλο κούνημα, πήραν τα αυτοκίνητά τους και απομακρύνθηκαν από τα σπίτια τους δεν είναι τόσο "αυτονόητο" όσο μοιάζει. Αποκαλύπτει "ανακλαστικά" πως η κινητή περιουσία (το αυτοκίνητο) έχει μια σχεδόν ισοδύναμη ψυχοσυναισθηματική, συμβολική "αξία" με την ακίνητη, έτσι ώστε η "διάσωση του εγώ ή του ε-μείς" να μην συγκρούεται, τη στιγμή της έκτακτης ανάγκης, με την υπεράσπιση του ακίνητου περιουσιακού στοιχείου, αλλά να εξυπηρετείται από την αξιοποίηση του κινούμενου.

Αυτό που έχει διαφοροποιηθεί σε σχέση με δύο δεκαετίες πριν, είναι το γενικό περίγραμμα των φετιχισμών. Οι χώροι και οι χρόνοι τους. Είναι ο "ελεύθερος χρόνος" (και για να μην γίνει παρεξήγηση: αυτό που θεωρείται "ελεύθερος χρόνος") που αποτελεί το πεδίο των επίσημων, των αναγνωρισμένων συμβολικών αναμετρήσεων "αξίας". Είναι οι θεσμίσεις μέσα σ' αυτή την καταναλωτική ροή που αποτελούν τον μίαντα, την πασαρέλα των επιδείξεων του πλούτου, της κατοχής, της ιδιοκτησίας. Το σπίτι, το εξοχικό, το οικόπεδο, τα έπιπλα, τα σερβίτσια, οι καταθέσεις στην τράπεζα, τα χρηματοκιβώτια, όλα αυτά είναι καλά και άγια. Εν τούτοις δεν είναι επιδείγματα σαν στοιχεία ταυτότητας ανά πάσα στιγμή. Και εκεί ακριβώς παίζεται το παιχνίδι, που μόλις πριν αγγίξαμε μιλάμε για τα φορητά τηλέφωνα: στην απόδειξη / επίδειξη του "τί είσαι" just in time. Μπορεί ό,τι λάμπει να μην είναι χρυσός, όμως οι λάμπες οφείλουν να είναι εκεί: στην κίνηση, στην κυκλοφορία.

Τί είναι η κυκλοφορία; Το πεδίο, οι χωροχρονικές ορίζουσες των ανταλλαγών. Εμπορευμάτων προφανώς, κατ' αρχήν και εν τέλει. Αλλά επίσης συμβολισμών, φετιχισμών, φαντασμάτων - που εγγυώνται την ομαλή ροή των εμπορευμάτων.

Η κυκλοφορία είναι οι κοινωνικές ανταλλαγές προς όλες τις κατευθύνσεις - χωρίς "στάσεις".

Κάποτε - όχι πολύ παλιά - ένα μεγάλο (ίσως το μεγαλύτερο) μέρος των "ελεύθερων", μη άμεσα εμπορικών κοινωνικών συμβολικών ανταλλαγών "αξίας" γινόταν με τις κατ' οίκον επισκέψεις. Τότε ο προς επίδειξη i.χ. πλούτος ήταν καναπέδες, σερβίτσια, εντοχισμένο γούστο, πόμολα ή διακόπτες, χαλιά και κουρτίνες, πλακάκια μπάνιου και είδη υγιεινής, συσκευές τηλεόρασης και σκρίνια. Ήταν βεβαίως και σπίτια: τετραγωνικά, προσανατολισμός, γειτονία, θέα, απόσταση ορόφου από το χώμα.... Ήταν πάντως, όλα αυτά, ακίνητα.

Αλλά από τη στιγμή που ένα μεγάλο (και κυρίως: το σημαίνον) μέρος αυτών των κοινωνικών συμβολικών ανταλλαγών "αξίας" πέρασε στη "διασκέδαση" και στο νομαδισμό της, εκεί ακριβώς θα έπρεπε να τοποθετηθεί και ο κατάλογος των φετιχισμών τους: στην κίνηση. Δεν έγινε κάποια "επανάσταση", ούτε η ακίνητη ιδιοκτησία έχασε κάθε της συμβολική αξία. Αλλά το αυτοκίνητο (ή/και μοτοσυκλέτα) έγιναν περισσότερο πρόχειρα και ταιριαστά στον χωρόχρονο της διασκέδασης από το διαμέρισμα: το φορητό τηλέφωνο το ίδιο σε σχέση με τις αρμαθίες κλειδιών - το ντύσιμο σε σχέση με τις πολυθρόνες του σαλονιού - η εμπέδωση και η αναπαραγωγή του τηλεοπτικού ήθους σε σχέση με την κατοχή μιας (ακριβής) τηλεοπτικής συσκευής. Όπως ακριβώς η τζογαδόρικη αλλαγή θέσεων του χρήματος στο χρηματιστήριο μοιάζει να αποφέρει μεγαλύτερα (λογιστικά πάντως και μόνο!!) κέρδη από το παρκάρισμα τους σε κάποιο ταμειυτήριο, έτσι και οι φετιχισμοί της κυκλοφορίας εμφανίζονται να "συμφέρουν", να "αποδίδουν" περισσότερα.

Όμως η κίνηση (που ας το πούμε εδώ: δεν είναι οποιαδήποτε κίνηση αλλά μόνο παραλλαγές της ανακύκλωσης των καπιταλιστικών προσταγών) συνοδεύεται από την αυξημένη πιθανότητα της σ υ γ κ ρ ο υ σ η ς . Οι κινούμενοι φετιχισμοί δεν είναι παρά μόρια στο ίδιο αέριο ("ατμόσφαιρα", "κλίμα...") δόξας. Η σύγκρουση - και κατά συνέπεια η καταστροφή - δεν είναι εδώ αποτέλεσμα θεομηνίας ή "ατυχήματος". Αλλά οργανικό στοιχείο της ανακύκλωσης.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Οι ιδιοκτήτες (οι "νέοι" ιδιοκτήτες) αποκτούν έναν καινούργιο, αόριστο, ασυνείδητο φόβο. Είναι ο γνωστός φόβος του ιδιοκτήτη - αλλά με την ειδική μορφή του γενικευμένου άγχους. Είτε για την σύγκρουση των οχημάτων τους... είτε για την διάθλαση - σύγκρουση υπέρ του δέντος "έντονων" βλεμμάτων με τις γυναίκες "τους" - την κινητή μορφή της (κατεχόμενης) "ομορφιάς". Η νευρική του γενικευμένου κυκλοφοριακού άγχους αποτελεί το νέο συναισθηματικό, διανοητικό (σε τελευταία ανάλυση: πολιτικό) καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και γεννάει με τη σειρά της μια καινούργια, προληπτική, μη - εστιασμένη αλλά γενικευμένη, μοριακή αλλά α-διάφορη, διάχυτη βία των ιδιοκτητών. Οι μπάτσοι, από τη μια μεριά, πολλαπλασιάζονται εκθετικά, για να ελέγχουν κάποιες οποιαδήποτε στιγμή (αυτό είναι το αίσθημα το νέων ιδιοκτητών) απειλές. Και από την άλλη η πιο απλές εκδηλώσεις αυτής της βίας μπορούν να ανιχνευτούν στις πιο κοινότητες χειρονομίες. Είτε πρόκειται για το θυμωμένο παράλογο κορνάρημα (ανοίξτε μου το δρόμο, ανοίξτε το δρόμο μου) είτε για το "τρυφερό" και ολοφάνερα νευρωτικό αγκάλιασμα (της δικιάς μου) μικροί σε μέγεθος αλλά αποφασιστικοί μπάτσοι αναδύονται "από μέσα". Αυτοί οι τελευταίοι δεν είναι ολοκληρωμένοι, εξωτερικοί "ειδικοί" ασφάλειας της καπιταλιστικής κυκλοφορίας - είναι μοριακές συμπεριφορές διαρκούς επι-φυλακής, φορητές αν-ασφάλειες ιδιάζουσας θρασυτητας.

Μια καινούργια μηχανική αναπτύσσεται έτσι από τους ιδιοκτήτες, λειτουργικά στην ίδια θέση αλλά ψυχοσυναισθηματικά στον αντίποδα της μηχανικής των λουκετών. Πρόκειται για την μηχανική των συμπεριφορών. Γιατί αν την ακίνητη περιουσία μπορείς να την "κλειδώσεις" για να την προστατέψεις, την κινητή πρέπει να την "περιορίζεις" διαρκώς και αόριστα, όντας ταυτόχρονα εσύ σε διαρκή συναγερμό, όντας εσύ ο ίδιος ο συναγερμός! Κλισέ εκφράσεις, κλισέ χειρονομίες, κλισέ χαρές και κλισέ λύπες, κλισέ αντιδράσεις και προπαρασκευασμένες στάσεις, παράλληλα με ετοιμότητα, σκυλίσια γρυλλίσματα: η μηχανική των συμπεριφορών προστασίας της κινητής ιδιοκτησίας, των κινητών φετιχισμών, είναι μακριά ακόμα από το φτιάξει ένα σαβούρα βιβρ. Αλλά αυτό αναπτύχθηκε κάποτε σε πύργους - ακίνητους, ακλόνητους....

Η εξουσία διαμορφώνεται σ' αυτές της συνθήκες σαν μια αμμόδης διαλεκτική. Η κινητικότητα της επίδειξης δημιουργείται από, και δημιουργεί με τη σειρά της, ρευστότητα. Παρ' όλο που μιλήσαμε ήδη για τη βία αυτής της ρευστότητας, η ισορροπία μιας σταθερής εξουσίας (που όμως είναι συναρτημένη με σταθερούς υπολογισμούς και ανθεκτικά στο χρόνο όρια) γίνεται αντικείμενο νοσταλγικής επιθυμίας. Σε μεγάλη κλίμακα δεν είναι συμπτωματικό που το διαχωρισμένο "πολιτικό" τμήμα της κυριαρχίας (του κράτους) λειτουργεί σαν αποθήκη ή ενδύχομο στοιβαγών χειρισμών - δεν είναι συμπτωματικό που σ' αυτόν τον διαχωρισμένο τομέα κατατίθενται "απαιτήσεις" του είδους τίποτα να μην αλλάξει. Στην μικρή κλίμακα της καθημερινής ζωής η διαλεκτική ανάμεσα στην κίνηση και στην σταθερότητα είναι πολύ πιο ζορική: η σταθερότητα προβάλλεται σαν το "μετά" (σαν ο σκοπός) της κίνησης. Το φορητό τηλέφωνο (δηλαδή το κινούμενο πλέγμα των συμβουλών/οδηγιών) θα πρέπει να καταλήξει - χάρη στην κοινωνική άνοδο - σε μια σταθερή γραμματειακή υποστήριξη... η περιφερόμενη και επιδεικνυόμενη ερωμένη θα πρέπει να γίνει σύζυγος... το i.χ. θα πρέπει να προφυλάσσεται σε κάποιο γκαράζ - και ενδεχομένως να αντικατασταθεί χωρίς αίσθηση ξεπεσμού από κάποιο πολυτελές "δημόσιο" μέσο μεταφοράς...

Μόνο που έτσι, στην μικροφυσική της εξουσίας, προστίθεται σαν παράγοντας η εκβιαστική επιτάχυνση. Αν όλη αυτή η λαμπερή αλλά και βασανιστική κυκλοφορία της επίδειξης είναι η βασική σκάλα ανόδου προς πιο σταθερούς πλουτισμούς, τότε αυτό πρέπει να γίνει το γρηγορότερο. Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως ο παράγοντας χρόνος δεν εννοείται μόνο σαν το πλαίσιο αναφοράς των φετιχισμών, αλλά και σαν ο ενσωματώσιμος εγγυητής της κατάκτησης της οριστικής "γης της επαγγελίας" τους. Οι ιδιοκτήτες, οι μικροεξουσίες τους, είναι αναγκασμένοι να καταπίνουν χρόνο με όλο μεγαλύτερους ρυθμούς, για να "προλάβουν". Να προλάβουν τί; Μα την κορυφή της σκάλας! Κιαν δεν φαίνεται κατανοητό τί σημαίνει αυτό, κοιτάξτε (όχι στην εξατομίκευσή του, αλλά στη πληθυντική αυτοεπανάληψή του) το κοινωνικό σώμα έτσι όπως φρενιάζει επιταχύνοντας (και επιταχυνόμενο μαζί με) το γενικό αφηρημένο ισοδύναμο όλων των φετιχισμών του, κινητών και ακίνητων: το χρήμα... που κερδοφορεί μεν, αλλά πρέπει να κερδοφορήσει κι άλλο, ακόμα περισσότερο, λίγο ακόμα παραπάνω, ώστε να "φτάσουμε στο ανώτατο σημείο".....

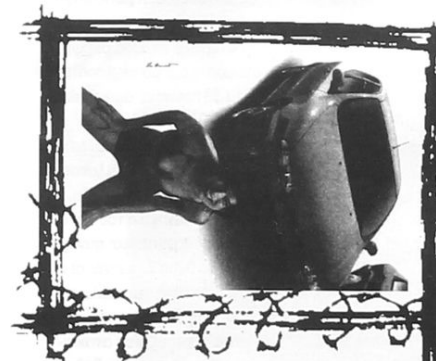
Η οικογένεια φαίνεται, από πρώτη ματιά, να λείπει υποδειγματικά από όλη αυτή την υπόθεση. Ιστορικά η οικογένεια είναι θεσμός αρθρωμένος με τον "οίκο", δηλαδή με την ακίνητη περιουσία. Φαίνεται λοιπόν ως εδώ η αρσενική θέση, του ιδιοκτήτη, να είναι μόνη της. Η πλουσιοπάροχη (αυτο)διαφήμιση των σωματικών προσόντων της "γκόμενας" (του) μοιάζει σαν μεταφαιμιστική απόρριψη της προοπτικής "σύζυγος", παράλληλη με την φαινομενική απόρριψη της εστίας από την τυχοδιωκτική καταπόνηση και αυτοκατανάλωση στις καθημερινές σχέσεις. Αλλά αυτά είναι πολύ φανερά για να είναι αληθινά.

Ειδικά όσον αφορά τις γυναίκες, Οι χειρισμοί των σωμάτων είναι ένα τεράστιο μέρος της πραγματικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, αν την καταλάβουμε σαν κοινωνικές συμπεριφορές. Δεν ψηφίστηκε κάποιος νόμος: αλλά από τη στιγμή που ο "τριτογενής" τομέας της παραγωγής έγινε (ή προτείνεται σαν) ο κεντρικός στις μητροπόλεις, τα σώματα τέθηκαν σε καινούργια περιβάλλοντα. Σε περιβάλλοντα στα οποία η συνεργασία ανάμεσα στα έπιπλα, τις (ηλεκτρονικές) μηχανές και τα κορμιά θα πρέπει να είναι αρμονική.

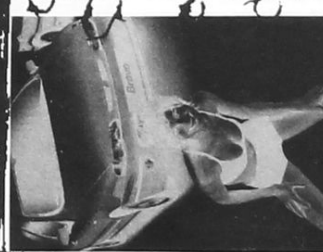
Η περίοπτη θέση που έχει επιφυλαχτεί στο γυναικείο σώμα μέσα σ' αυτό το "νέο και ευχάριστο περιβάλλον" γραφείου - ενυδρείου είναι όχι τυχαία. Δεν έχασαν τα παραδοσιακά, βαριά σαν κουτιά τραπέζια τις μπροστινές τους κάθετες και πλαινές επιφάνειες κατά λάθος. Αλλά για να αναδεικνύονται τα πόδια της γραμματίστας. Η αναγνώριση και η ανάδειξη της αξίας της "γυναικείας καμπυλότητας" μέσα σε καθεστώς ευθύγραμμων ή χασοτικών υπολογισμών, είναι η άλλη πλευρά της αναγνώρισης που επιφυλάχτηκε στη "διάχυτη λίμπιντο" εν ώρα εργασίας σαν παράγοντα υπεραπόδοσης. Εκτός αυτού το "θηλυκό μωρό" είναι το μόνο αξεσουάρ του νέου γραφειοκρατικού σχεδίου, το μόνο "έπιπλο γραφείου" που μπορεί να βρεθεί και εκτός του χωρόχρονου εργασίας.

Πίσω λοιπόν από την φωταψία της μεταφαιμιστικής αποκατάστασης, η απελευθερωμένη φιγούρα "γκόμενα" βρίσκεται σε ένα υπερμεσαιωνικό κάτεργο: εκεί που νομίζει ότι ελέγχει το σώμα της (κάνοντας το αυτόβουλα σκαλοπάτι της δικής της καριέρας) έχει χάσει (και έχει ξεχάσει) κάθε έλεγχο, κάθε γνώση για το πως πάσχουν τα σώματα - γενικά. Άρα και το δικό της.

ΕΞΟΥΣΙΑ

η αγία τριάδα

Αυτή η αλήθεια γεννάει με τη σειρά της μια υπόγεια ένταση. Εφόσον η αυτοπεποίθηση είναι τυποποιημένη, κλισιαρισμένη, δεν είναι "αυτο-πεποίθηση". Είναι "ετερό-". Η παλιά και δοκιμασμένη μέση αρσενική άποψη πως μια γυναίκα είναι ανόητη - σε σχέση με έναν άντρα - επιστρέφει θριαμβευτικά από την πίσω πόρτα: στα ανέκδοτα για τις "ξανθιές" για παράδειγμα, που εν τω μεταξύ συναντρώνουν τις λιγούρικες επιβραβεύσεις για τα "κάλλη" τους. Αυτό δεν κάνει φυσικά μικρότερη την απόλαυση της αυτο-πραγμοποίησης, την απόλαυση του να γίνεσαι (να ξεπέφτεις) με τη θέλησή σου σε σεξουαλικό πράγμα. Την κάνει όμως επιθετική: αν δεν υπάρξει αυτή η απόλαυση, δεν υπάρχει περιθώριο για καμιά άλλη. Η βία, που βρίσκεται τώρα από τη μεριά του κατεχόμενου σώματος - γυναίκα δεν είναι λιγότερο μανιοκαταθλιπτική από εκείνη του ιδιοκτήτη - αρσενικού. Είναι όμως βαθύτερα αυτοκαταστροφική.

Ο μονόδρομος της γενικής και αόριστης διαθεσιμότητας της φιγούρας - γκόμενα βγαίνει πράγματι απ' τον παραδοσιακό συντηρητισμό της φιγούρας σύζυγος - σε - αναμονή - αλλά μόνο και μόνο για να σχετικοποιηθεί την σεξουαλική ιδιοκτησία σε βάρος των γυναικών, και όχι για να την καταργήσει. Η οικογενειακή "μονογαμικότητα" και η συζυγική "πίστη" είναι ταφόπλακες για το σωματο-πραγμοποιημένο φαίνεσθαι, και για το θηλυκό εγώ-διατίθεμαι. Αλλά εκεί που η προοπτική του διπλού ταυτόχρονου ρόλου της συζύγου εδώ και της ερωμένης εκεί μοιάζει σαν αυτοκαθορισμός, σαν αυτοδιάθεση, εκεί παραμονεύει η αλήθεια της ερήμου: της κατάφασης στην αρσενική συν-ιδιοκτησία. Η οικογένεια επιστρέφει σ' αυτήν την έρημο όχι σαν "προορισμός" ή σαν "καθήκον" (όπως παλιά) αλλά σαν σωτήρας: μέσα από την συναισθηματική και υπερμεσολαβημένη επένδυση - λύτρωση "ενός παιδιού". Τελικά η ίδια δομή εξουσίας που περνάει απαρατήρητη, ο άντρας - ιδιοκτήτης απέναντι στη γυναίκα - παιδί - πράγμα, αναδιπλώνεται μέσα από την ψυχοσωτηρία της μητρότητας, σαν η γυναίκα - συναισθηματικό κενό απέναντι στο παιδί της - πράγμα / σωσίβιο.

Ενώσω λοιπόν η κυκλοφορία και η γραφειοκρατία αναπτύσσονται σαν κρίσιμες αρθρώσεις των καπιταλιστικών αλλαγών γενικά αναμορφώνουν επίσης και "επιμέρους" θεσμούς, όπως η οικογένεια. Οργανώνοντας με διαφορετικούς τρόπους τόσο το δίπολο αρσενικό - θηλυκό, όσο και το γονείς - παιδί/α: αλλά και το (ηλικιακό) νέο - παλιό. Το ότι η οικογένεια (όπως και η ιδιοκτησία) συγκροτούνται διαφορετικά σαν σχέσεις εξουσίας σήμερα σε σχέση με χτες είναι γεγονός. Αλλά το ότι συγκροτούνται ακριβώς όπως χρειάζεται στην εποχή τους είναι ακόμα περισσότερο αλήθεια. Στην περίπτωση της οικογένειας, εν τέλει, εκείνο που ζητείται σήμερα δεν είναι η "σωστή" ανατροφή των παιδιών", αλλά η μέγιστη καταναλωτική απόδοση όλων - και σε σχέση μ' αυτή η "παραγωγική ανατροφή" των νεότερων ηλικιών. Όχι μόνο να είναι η οικογένεια το "πρώτο σχολείο" της ιδιοκτησίας και της σημασίας που έχει η φράση "δικό μου" στην κοινωνική οργάνωση... Αλλά να είναι και το "πρώτο σχολείο" της αυτοκατανάλωσης, της εμπορευματικής μεσολάβησης των σχέσεων. Γιαυτό η "ανατροφή" ανατίθεται σε γυναίκες (θεωρούμενες) τρίτης - κατηγορίας (κάποια να μου κρατάει το παιδί) - η "εκπαίδευση" σε θεσμούς που οφείλουν να αναδεικνύουν το γονικό "κόστος" - άρα "ενδιαφέρον" (ιδιωτικά σχολεία, φροντιστήρια κλπ) - ο "έλεγχος" γίνεται μέσω μπίπερ από νωρίς, φορητών τηλεφώνων ύστερα - και πάει λέγοντας....

.... είναι Εκείνος, Εκείνη... είναι κι' Αυτό. Αυτό είναι στα τέσσερα... μετά γίνεται τέσσερα επί τέσσερα... και καθώς Αυτό τσαλακώνει ή τσαλακώνεται στην τροχιά του Εκείνη, Εκείνος, αναφωνούν:
Ω Θεέ μου!... έχω κάνει τόσες θυσίες για σένα!....

Η αναμέτρηση είναι σε τρία τουλάχιστον επίπεδα - πράγμα που δυσκολεύει τους οπαδούς των εύκολων θεωριών. Σε ένα επίπεδο εμφανίζεται σαν "εμπορικός πόλεμος" ανάμεσα στην ε.ε. και στις ηπα (ας μην ξεχνάμε πως κάτι παρόμοιο συμβαίνει και μεταξύ Ιαπωνίας - ηπα). Το επίδοχο "αντικείμενο" τους τελευταίους μήνες είναι τα τρόφιμα. Μεταλλαγμένες πρώτες ύλες, ορμόνες, ευνοούμενοι προμηθευτές κλπ. Το βέβαιο είναι πως κάτω (και παρά) τις ιδεολογίες περί "ελεύθερου παγκόσμιου εμπορίου"

'98 αυτού του είδους η βιομηχανία είναι μια από τις σημαντικότερες καπιταλιστικές αιχμές σε όλο τον κόσμο. Ο Τζίρως των 1,5 δισ. δολαρίων του '98 προβλέπεται να υπερεικοσάπλασιαστεί στα επόμενα δέκα χρόνια - μιλώντας μόνο γι' αυτά τα δύο είδη και όχι συνολικά για τον κύκλο της βιοτεχνολογίας..... Από την άλλη το 84% των καλλιεργούμενων εκτάσεων βρίσκεται ως σήμερα στη β. αμερική: 2,8 εκ. εκτάρια στον καναδά, και 20,5 εκ. εκτάρια στις ηπα. Όπου κάτι λιγότερο από το μισό της παραγωγής

νταγωνισμού", και όλων των χειρισμών που τον συνθέτουν: να ο-ξυνθεί, επιφέροντας με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τέτοιες ζημιές στις όποιες "φυσικές" παραγωγές (αλλά και στις όποιες αμφιβολίες για την βιοτεχνολογία) ώστε να "ανοίξουν οι αγορές"... Υποψιάζεσαστε τί μπορεί να σημαίνει αυτό;

... Έξω από τη βάση υπήρχε μια απώλυτα τρομαχτική ησυχία. Κάποια κτίρια της πόλης που είχαν χρησιμεύσει μέχρι τότε σαν ασφαλή καταφύγια εκκενώθηκαν. Στην έδρα της αντιστασιακής επιστροφής ανθρωπιστικής βοήθειας για παράδειγμα, όπου είχαν κρυφτεί 400 γυναίκες και παιδιά, οι υπεύθυνοι αναγκάστηκαν να τους διώξουν όταν οι παραστρατιωτικοί έστειλαν ένα τελεσίγραφο πως θα τους κάθουν όλους ζωντανούς. "Έτσι τους είπαμε να φύγουν" λέει η καλόγρια Μέρυλιν Ατ "κι αυτό ήταν το χειρότερο πράγμα που έχω κάνει στη ζωή μου. Γυναίκες με μωρά να

Άλλο έργο που δεν έχει βρωμοιμπεριαλιστές παλιάνθρωπους αλλά μόνο καθώς πρέπει φτωχούς και έντιμους ειρνοφιλόους: η στρατιωτική μηχανή του ελληνικού κράτους, εντός και εκτός των συνόρων του. * Μέσα Ιονίου ανακοινώθηκε η δημιουργία "ευέλκτων" μονάδων του ελληνικού στρατού... για την "υποστήριξη ζένων στρατευμάτων". Είναι μια πανευρωπαϊκή ιδέα, με προοπτικές... * Την ίδια εποχή συμφωνείται ελληνική συνεργασία με την ιταλική Alenia για την παραγωγή όπλων υψηλής τεχνολογίας. Καθάρω αμυντικών πάντα...

* Αρχές Ιουνίου υπογράφεται η συμφωνία για την αγορά των 4 σουπερδικών υπέρηχων ραντάρ. Εν τω μεταξύ οι κατασκευαστές θα δανείσουν ένα ή δύο, ώστε μέχρι το 2004 που θα παραδοθούν τα καινούργια να μην μείνει η Ελλάδα ακάλυπτη... Για τον ίδιο λόγο η φτωχή και τίμη χώρα σκέφτεται να νοικιάσει μερικούς πατριότ. Μέχρι να έρθουν οι δικοί της. Ποτέ δεν ξέρεις, μπορεί να χρειαστούν...

* Τέλη Ιουνίου ο υπουργός "άμυνας" με τον πρωθυπουργό επισκέπτονται την ελληνική δύναμη κατοχής του Κοσσυφοπέδιου, ανακοινώνοντας και την αύξηση της. Στα 1200 κράτη, ως τα μέσα Σεπτεμβρίου. Λένε να νοικιάσουν μερικές εκατοντάδες ουκρανούς, επειδή έρχονται φτηνότεροι... * Αρχές Ιουλίου ο υπ. αμ. πετάγεται στα Τίρανα, να δει την ελληνική δύναμη κατοχής της Αλβανίας, και να διαπραγματευτεί την ακόμα μεγαλύτερη "παρομολή" της. Ένα δάνειο 20 δισ. για τις ανάγκες της αλβανικής κυβερνητικής κλίμακας θα βοηθήσει... Στα τέλη του μήνα πάει στα Τίρανα και ο πρωθυπουργός για να δώσει ακόμα μεγαλύτερη επισιτιστική... * Η ελληνική δύναμη κατοχής της Βοσνίας παραμένει μια χαρά στο πόστο της.

* Προς το τέλος Αυγούστου παραλαμβάνονται οι πρώτοι TOR 21, ρωσικοί πυραύλοι μικρομεσαίου βελονεύκους. "Σημαντική ημέρα" για τον ελληνικό στρατό λέει ο υπ. αμ. Το κκε; * Τέλος Αυγούστου, η βορειοδυτική τουρκία έχει γίνει κεραμδαριά, αλλά η προνοπτική Ελλάδα σκέφτεται να αγοράσει ακόμα περισσότερα F 16 από τα 56 που είχε αποφασίσει αρχικά. Γιατί δηλαδή; Μόνο την τουρκία έχουν στο μάτι οι Έλληνες; * Αρχές Σεπτεμβρίου ο Έλληνας υπ. αμ. πετάγεται στην Ουκρανία, για να ενισχύσει με τον φίλο του και ομολόγού του την στρατιωτική συνεργασία... Όχι, το θέμα δεν είναι οι ουκρανικές ενισχύσεις στην ελληνική δύναμη κατοχής Κοσσυφοπέδιου... * Στα μέσα Σεπτεμβρίου ανακοινώνεται η οριστική σύσταση Τεθνούς βάλκανικής δύναμης επέμβασης (από βουλγαρία, Ελλάδα, ιταλία, αλβανία, μακεδονία, ρουμανία και τουρκία). Τέλειο περιβάλλον για στρατιωτική κατασκοπεία.

Μα το είπε καθαρά ο πρωθυπουργός στη ΔΕΘ: να συμπαρασείσουμε τα Βαλκάνια στην πρόοδο. Ένα ελληνικό πλοίο στον κόρφο κάθε βάλκανινου προλετάριου θα τον πείσει για την αξία της προόδου.....;

αποδιάθρωση

ΚΑΜΟΚΑΙΡΙ 1999

οι τρεις ηγεμονικοί "πόλοι" του πλανήτη επιστρέφουν φανερά σε πράξεις (κρατικού) προστατευτισμού, θέλοντας να προφυλάξουν τις "εσωτερικές" αγορές τους (όπως κι αν εννοείται αυτό το "εσωτερικές") από την κρίση. Και το μοίρασμα μιας πίτας που έχει γίνει μικρότερη.

σε σόγια και καλαμπόκι αφορά μεταλλαγμένες ποικιλίες. Αυτή η "ανισομέρεια" δυναμισμού στη σχετική βιομηχανία εξηγεί γιατί είναι επικτός ένας ευρωαμερικανικός εμπορικός πόλεμος γύρω από τα τρόφιμα... Δεν δείχνει όμως ποιά θα είναι η συνέχεια.

θηλάζουν... έγκνες... θα έπρεπε να γυρίσουν με τα πόδια πίσω στα σπίτια τους... χωρίς τίποτα... * Οι αναφορές για μαζικές δολοφονίες είναι πολλές. Τουλάχιστον 100 άτομα σκοτώθηκαν από επίθεση με χειροβομβίδες στο... * (Αν θυμίζει κάτι "μονοκοσμάβιο", βοσνιακό ή κοσσοβάρικο μην ανησυχείτε. Πρόκειται για το ανατολικοτιμωρζικό Dili, το 1999... Οι σπέςδες έφταναν τελικά όλοι...)

... Οι πρόσφυγες που καταφεύγουν στο δυτικό Τιμόρ χωρίζονται από τις παραστρατιωτικές ομάδες του "κοκινόλευκου αιδήρου" σε δύο κατηγορίες. Πρώτα γίνεται έλεγχος ταυτότητας. Όσοι είναι ύποπτοι πως υποστηρίζουν την ανεξαρτησία του ανατολικού Τιμόρ στέλνονται στο στρατόπεδο Noelbaki όπου στοιβάζονται χιλιάδες άνθρωποι, αρκετοί υποφέρουν ήδη από διάρροια, και όπου δεν μπορεί να πλησιάζει κανείς άλλος. Οι υπόλοιποι, αυτοί που υποστηρίζουν την ινδονησιακή κατοχή (υπάρχουν και τέτοιοι πρόσφυγες που έφυγα φοβούμενοι αντίποινα από τους οπαδούς της ανεξαρτησίας) συγκεντρώνονται χωριστά, κοντά στα σύνορα. Αυτοί είναι πολύ πιθανό να επιστραφούν στην Ουκρανία, αυτοί που υποστηρίζουν την ανατολική τιμόρ που συνορεύουν με το δυτικό μόλις οι διενεργεί ειρηνευτικές δυνάμεις αποκαταστήσουν το ανατολικό τιμόρ...

... Η ιστορία της pop μουσικής (της βιομηχανίας της αλλά και των ανταρσιών της) μέσα από την ιστορία των djs - ή το ανάποδο... Κάνοντας μια περιληψη από το ογκώδες βιβλίο του Ulf Poschardt "DJ CULTURE" θα παρουσιάσουμε εδώ σε συνεχείς την διαδρομή ορισμένων προσώπων αλλά και μουσικών ρευμάτων που έχουν διαμορφώσει τα μουσικά και όχι μόνο ήθη. σε μεγάλο μέρος του κόσμου. Μια διαδρομή γεμάτη εκπλήξεις για την θεση των "καβαλάρηδων του βινυλίου" αλλά και για τις ρίζες ορισμένων μουσικών εκφράσεων που φτάνουν σ' εμάς μόνο σαν μόδες.

Η ιστορία των djs αναγορεύει σαν πρώτο της αληθινό αστέρι έναν περιπλανώμενο έμπορο. Ο Martin Block στις αρχές του '30 είχε περάσει από μια εικοσάδα μικρούς ραδιοφωνικούς σταθμούς της αμερικανικής επαρχίας, ώσπου το 1934 κατέληξε στον όμιλο του WNEW της Ν. Υόρκης. Ο θρύλος λέει πως στις 2/2 του '35 ο Block βρέθηκε να περιμένει μπροστά στο μικρόφωνο, για να μεταδώσει νεότερα μιας δίχως για την αταγώγη ενός παιδιού. Μην έχοντας ούτε αυτός μαζί του αλλά ούτε και ο θ/σ δίσκους, δανείστηκε μερικούς από ένα κοντινό δισκοπωλείο - αλλά ήταν όλοι του ίδιου μουσικού, του τρομπιτίστα Clyde McCoy. Ο Block άρχισε να παίζει το ένα κομμάτι μετά το άλλο, φτιάχνοντας ένα πρόγραμμα που χαμιά σχέση δεν είχε με τα συνηθισμένα ποτ πουρί των ραδιοσταθμών: έμοιαζε μάλλον με μετάδοση συναυλίας. Στις αλλαγές των κομματιών, για να σπάσει αυτό που φανταζόταν ότι στα αυτιά των ακροατών του θα ακουγόταν μονότονο, ο Block ξεκίνησε μια φανταστική συζήτηση με τον τρομπιτίστα. Αυτό ήταν! Ο Block είχε εγκαταστήσει κάτι καινούργιο: ούσο, δημοσιογραφία, και μουσικό πρόγραμμα μαζί. Για την ακρίβεια δεν ήταν ο πραγματικός εφευρέτης, μιας και ο dj Al Jarvis από το L.A. (τον οποίο ο Block είχε ακούσει παλιότερα) έκανε τέτοιους πειραματισμούς. Ήταν όμως ο πρώτος που είχε, με αυτό το νεοτερισμό, ανέλιξη επιτυχία.

... Η ιστορία των djs αναγορεύει σαν πρώτο της αληθινό αστέρι έναν περιπλανώμενο έμπορο. Ο Martin Block στις αρχές του '30 είχε περάσει από μια εικοσάδα μικρούς ραδιοφωνικούς σταθμούς της αμερικανικής επαρχίας, ώσπου το 1934 κατέληξε στον όμιλο του WNEW της Ν. Υόρκης. Ο θρύλος λέει πως στις 2/2 του '35 ο Block βρέθηκε να περιμένει μπροστά στο μικρόφωνο, για να μεταδώσει νεότερα μιας δίχως για την αταγώγη ενός παιδιού. Μην έχοντας ούτε αυτός μαζί του αλλά ούτε και ο θ/σ δίσκους, δανείστηκε μερικούς από ένα κοντινό δισκοπωλείο - αλλά ήταν όλοι του ίδιου μουσικού, του τρομπιτίστα Clyde McCoy. Ο Block άρχισε να παίζει το ένα κομμάτι μετά το άλλο, φτιάχνοντας ένα πρόγραμμα που χαμιά σχέση δεν είχε με τα συνηθισμένα ποτ πουρί των ραδιοσταθμών: έμοιαζε μάλλον με μετάδοση συναυλίας. Στις αλλαγές των κομματιών, για να σπάσει αυτό που φανταζόταν ότι στα αυτιά των ακροατών του θα ακουγόταν μονότονο, ο Block ξεκίνησε μια φανταστική συζήτηση με τον τρομπιτίστα. Αυτό ήταν! Ο Block είχε εγκαταστήσει κάτι καινούργιο: ούσο, δημοσιογραφία, και μουσικό πρόγραμμα μαζί. Για την ακρίβεια δεν ήταν ο πραγματικός εφευρέτης, μιας και ο dj Al Jarvis από το L.A. (τον οποίο ο Block είχε ακούσει παλιότερα) έκανε τέτοιους πειραματισμούς. Ήταν όμως ο πρώτος που είχε, με αυτό το νεοτερισμό, ανέλιξη επιτυχία.

... Η ιστορία των djs αναγορεύει σαν πρώτο της αληθινό αστέρι έναν περιπλανώμενο έμπορο. Ο Martin Block στις αρχές του '30 είχε περάσει από μια εικοσάδα μικρούς ραδιοφωνικούς σταθμούς της αμερικανικής επαρχίας, ώσπου το 1934 κατέληξε στον όμιλο του WNEW της Ν. Υόρκης. Ο θρύλος λέει πως στις 2/2 του '35 ο Block βρέθηκε να περιμένει μπροστά στο μικρόφωνο, για να μεταδώσει νεότερα μιας δίχως για την αταγώγη ενός παιδιού. Μην έχοντας ούτε αυτός μαζί του αλλά ούτε και ο θ/σ δίσκους, δανείστηκε μερικούς από ένα κοντινό δισκοπωλείο - αλλά ήταν όλοι του ίδιου μουσικού, του τρομπιτίστα Clyde McCoy. Ο Block άρχισε να παίζει το ένα κομμάτι μετά το άλλο, φτιάχνοντας ένα πρόγραμμα που χαμιά σχέση δεν είχε με τα συνηθισμένα ποτ πουρί των ραδιοσταθμών: έμοιαζε μάλλον με μετάδοση συναυλίας. Στις αλλαγές των κομματιών, για να σπάσει αυτό που φανταζόταν ότι στα αυτιά των ακροατών του θα ακουγόταν μονότονο, ο Block ξεκίνησε μια φανταστική συζήτηση με τον τρομπιτίστα. Αυτό ήταν! Ο Block είχε εγκαταστήσει κάτι καινούργιο: ούσο, δημοσιογραφία, και μουσικό πρόγραμμα μαζί. Για την ακρίβεια δεν ήταν ο πραγματικός εφευρέτης, μιας και ο dj Al Jarvis από το L.A. (τον οποίο ο Block είχε ακούσει παλιότερα) έκανε τέτοιους πειραματισμούς. Ήταν όμως ο πρώτος που είχε, με αυτό το νεοτερισμό, ανέλιξη επιτυχία.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

Υπάλληλοι της McDonald's μαζεύουν τα σάπια που άφησαν αναγκασμένοι παραγωγοί - κάπου στη γαλλία

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

... Η εγκατάσταση των παρατηρητών του ΟΗΕ ήταν το μοναδικό μέτρο που θα μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο, χρησιμοποιώντας τα δορυφορικά τηλέφωνα των υπαλλήλων του, ή κάποιων δημοσιογράφων. Αυτή η εγκατάσταση ήταν και το μόνο ασφαλές μέρος για περισσότερους από 2000 πρόσφυγες που σκαρφώθηκαν ακόμα και στα αγαπητά στρατιωτικά κτίρια γύρω, για να ξεφύγουν από τους παραστρατιωτικούς που τους κυνηγούσαν.

Εκτός τόπου - Εκτός χρόνου;

Όταν οι γερμανοί φασίστες αποφάσιζαν μια μέρα να λανσάρουν με τα μεγάφωνα μια λέξη, ας πούμε τη λέξη "ανυπόφορο", την άλλη μέρα όλος ο κόσμος έλεγε ανυπόφορο. Κατά τον ίδιο τρόπο τα κράτη που υπέστησαν τον "blitzkrieg" (αστραπιαίο πόλεμο) της γερμανίας έβαλαν αυτούσια αυτή τη γερμανική λέξη στο λεξιλόγιό τους. Οι λέξεις που σχετίζονται με τη "λήψη μέτρων" επαναλαμβάνονται παντού, τόσο που αποκτούν έναν οικείο χαρακτήρα: είναι η ίδια διαδικασία μ' εκείνη που λάμβανε χώρα κατά την εποχή της ελεύθερης αγοράς, όπου η συνεχής επανάληψη απ' όλους του ονδματος ενός προϊόντος ανέβαζε τις πωλήσεις του. Η τυφλή επανάληψη καθορισμένων λέξεων μας οδηγεί, χάρη στην ταχύτητα διάδοσής της, σε μια σύγκριση της διαφήμισης, με τα φασιστικά συνθήματα. Το μέρος της εμπειρίας, που προσωποποιούσε τις λέξεις συνδέοντάς τις με τους ανθρώπους που τις έλεγαν, έχει χαθεί. **Ετσι, η γλώσσα**

σα αποκτά τώρα εκείνη την ψυχρότητα που υπήρχε άλλοτε μόνο στις μάνδρες τοιχοκόλλησης διαφημίσεων και στις διαφημιστικές στήλες των εφημερίδων. Πάρα πολλοί άνθρωποι χρησιμοποιούν λέξεις και εκφράσεις που δεν τις καταλαβαίνουν πια: άλλες χρησιμοποιούνται γιατί δημιουργούν εξαρτημένα ανακλαστικά. Μ' αυτή την έννοια οι λέξεις είναι "σήματα κατατεθέντα", που τόσο περισσότερο ενώνονται με τα πράγματα που προσδιορίζουν, όσο λιγότερο γίνεται κατανοητή η γλωσσολογική σημασία τους. Ο υπουργός παιδείας μιλάει για "δυναμικές δυνάμεις" χωρίς να καταλαβαίνει τί λέει, και τα σουξέ εξυμνούν ασταμάτητα το "ονειροπόλημα" και τη "ραφωδία". **ωστόσο, η δημοτικότητα τους οφείλεται στη μαγεία του ακατανόητου, που δημιουργεί τη συγκίνηση μιας πιο μεταταρσιωμένης ζωής. Άλλα στερεότυπα όπως η "ανάμνηση" δεν έχουν κατανοηθεί πλήρως αλλά ξεφεύγουν από την εμπειρία που θα μπορούσε να τους δώσει ένα περιεχόμενο.**

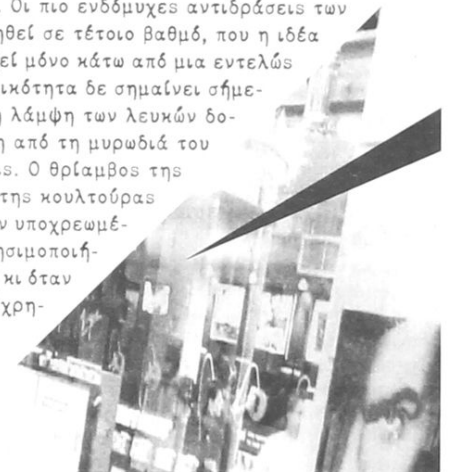
Μοιάζουν με "στεγανά" μέσα στην ομιλούμενη γλώσσα. Στο γερμανικό ραδιόφωνο του Φλες και του Χίτλερ μπορούν να αναγνωριστούν στην επιτηδευμένη προφορά του εκφωνητή, όταν λέει "Καληνύχτα σας" ή "Σας μιλάει η χιτλερική νεολαία" ή ακόμη "Ο Φύρερ" μ' έναν τόνο του οποίου μιμούνται εκατομύρια άνθρωποι. Τέτοιες εκφράσεις κβθουν τον τελευταίο δεσμό ανάμεσα στην αποκρυσταλλωμένη εμπειρία και τη γλώσσα, δεσμό που, κατά τον 19ο αιώνα, είχε μια ευεργετική επίδραση στη διάλεκτο. Ο γερμανός δημοσιογράφος που κατάφερε να

#2

γίνει συντάκτης χάρη στην ευάρμοστη στάση του, βλέπει τις γερμανικές λέξεις να απολιθώνονται κάτω από τη πένα του και να γίνονται ξένες. Κάθε λέξη δείχνει ως πιο σημείο τον έχει διαφθείρει η φασιστική "κοινότητα του λαού". Και, φυσικά, μια τέτοια γλώσσα είναι ήδη καθολική και ολκληρωτική. Δεν είναι πια δυνατό να διακρίνουμε μέσα στις λέξεις δη τη βία την οποία υφίστανται. Ο εκφωνητής του ραδιοφώνου δε χρειάζεται πια να μιλάει μ' ένα επιτηδευμένο τόνο: κανείς δε θα παραδεχόταν πια ότι ο τονισμός της φωνής του τον ξεχωρίζει από το κοινό του. Αλλά, από την άλλη μεριά, η γλώσσα και οι χειρονομίες των θεατών και των ακροατών έχουν τόσο πολύ εμποτιστεί από τα σχήματα της βιομηχανίας της κουλτούρας και φτάνουν σε τόσο λεπτές αποχρώσεις, που δεν μπορούν να εκληφθούν μέχρι σήμερα από καμμιά εμπειρική μέθοδο. Σήμερα η βιομηχανία της κουλτούρας έχει επωμιστεί την εκπαιδευτική κληρονομιά της δημοκρατίας των υποδολωμένων και των επιχειρηματιών (δημοκρατίας που ποτέ δεν καταλάβαινε και πολύ τις διανοητικές παρεκκλίσεις). Όλοι είναι ελεύθεροι, μετά την ιστορική ουδετεροποίηση της θρησκείας, να προσχωρήσουν σε μια από τις αναρίθμητες θρησκευτικές ομάδες. Αλλά η ελευθερία της επιλογής μιας ιδεολογίας - ιδεολογίας που αντανάκλα πάντα τον οικονομικό καταναγκασμό - παρουσιάζεται παντού ως ελευθερία της επιλογής ενός πράγματος που είναι πάντα το ίδιο. Ο τρόπος με τον οποίο τηρεί και δέχεται ένα ραντεβού μια νέα κοπέλα, ο τόνος μιας φωνής στο

τηλέφωνο ή στην πιο απόκρυφη κατάσταση, η επιλογή των λέξεων στη συζήτηση, και μάλιστα ολόκληρη η εσωτερική ζωή, έτσι όπως ταξινομείται από την κάπως υποτιμημένη σήμερα ψυχολογία του βάθους, αποτελεί μαρτυρία της προσπάθειας του ανθρώπου να μεταμορφωθεί σε μηχανισμό, δμοιο (ακόμη και στα συναισθήματα) με το πρότυπο που προωθεί η βιομηχανία της κουλτούρας. Οι πιο ενδόμυχες αντιδράσεις των ανθρώπων έχουν πραγματοποιηθεί σε τέτοιο βαθμό, που η ιδέα της ιδιαιτερότητάς τους επιζητεί μόνο κάτω από μια εντελώς αφηρημένη μορφή: η προσωπικότητα δε σημαίνει σήμερα κάτι περισσότερο από τη λάμψη των λευκών δοντιών και την απελευθέρωση από τη μυρωδιά του σώματος και τις συγκινήσεις. Ο θρίαμβος της διαφήμισης στη βιομηχανία της κουλτούρας είναι ότι οι άνθρωποι νιώθουν υποχρεωμένοι να αγοράσουν και να χρησιμοποιήσουν τα προϊόντά της, ακόμη κι όταν βλέπουν ότι είναι εντελώς άχρηστα.

Μ. Κορκχάιμπερ - Τ. Αντέρνο: "η βιομηχανία της κουλτούρας" 1947

ρας αυτού του ρόλου - θα γίνει ψυχαγωγός και ψυχοτεχνολόγος.

Την εποχή που ο Martin Block ξεκινούσε την (πάνω από εικοσάχρονη) θριαμβευτική του πορεία σαν dj και παραγωγός, μια ραδιοφωνική μορφή ξεκινούσε επίσης την καθιέρωσή της. Μια μορφή που θα άλλαζε συνολικά την θέση του dj κάνοντάς τον από τεχνίτη των μικρών δικτατοριών του γούστου: το hit parade. Η ιδέα έχει μείνει απαραλλάχτη από τότε: να παίζονται τα πιο (εμπορικά) πετυχημένα κομμάτια μαζί, σε μια συγκεκριμένη στιγμή, αρχίζοντας από το τελευταίο στην κατάταξη. Τα τοπικά hit parade έγιναν μόδα στις ΗΠΑ ήδη από το 1934, και την ίδια χρονιά το δικτυό UBC της Ν. Υόρκης καθιέρωσε το "Lucky Strike Hit Parade" που έγινε το κορυφαίο παρόμοιο οόου για 24 χρόνια: ως τις 24 Απριλίου του '59 μεταδιδόταν αδιάλειπτα κάθε σαββατο βράδυ.

Λίγο νωρίτερα, το 1940, μια έρευνα του CBS έδειξε πως 46 εκατομμύρια άντρες και γυναίκες άκουγαν τα hit parade κατά μέσο όρο 3 φορές τον μήνα. Αυτό σήμαινε πως πάνω από το μισό του ενήλικου πληθυσμού των ΗΠΑ (και όχι αποκλειστικά η νεολαία) ήταν ανάμεσα στο κοινό των μουσικών καλλιτεστών - τα οποία διαμορφώνονταν υποτίθεται από τις πωλήσεις των δίσκων, τις σχετικές γνώμες των περιοδικών και τη συχνότητα με την οποία τα έπαιζαν οι dj... Πράγματα που ποτέ δεν θα μπορούσαν να θεωρηθούν "αντικειμενικά". Αντίθετα κάτι άλλο αποδεικνύονταν πραγματικά αντικειμενικό: όσο μεγαλύτερο το κοινό των hit parade τόσο μικραίνει η διάρκεια ζωής ενός δίσκου στα ραδιοφωνικά προγράμματα. Ενώ ένα best selling τραγούδι στις αρχές της δεκαετίας του '30 μπορούσε να είναι "επίκαιρο" στο ραδιόφωνο για 18 μήνες, δέκα χρόνια μετά ο μέσος όρος "ζωής" του είχε πέσει στους 4.

Αυτή η πρόωση γήραση ήταν τώρα η μια από τις παραμέτρους της ανερχόμενης μουσικής βιομηχανίας. Το 1941 υπήρχαν κιόλας διαμορφωμένες οι βασικές γραμμές: ένα, ότι η μελωδία θα πρέπει να είναι απλή και εύκολη να τραγουδηθεί και να παηχτεί: δύο, ότι οι στίχοι θα πρέπει να είναι "ρομαντικοί, εθνεθνικοί, και/ή να λένε μια συγκινητική ιστορία" και τρία, ότι η μελωδία για χορό θα πρέπει να είναι σε συγκεκριμένο μέτρο. Από τη στιγμή που το τραγούδι θα γραφόταν, η επιτυχία του - μικρότερη ή μεγαλύτερη - θα περνούσε από τους ειδικούς του ραδιοφώνου. Με συνεχή σφουροκοπήματα (των οποίων το hit

parade ήταν ο τρόπος μέτρησης της αποτελεσματικότητας) απέναντι σε ένα κοινό που από τη δεκαετία του '40 και μετά είχε παραδοθεί οριστικά στην pop μουσική βιομηχανία. Οι μεταπολεμικές αλλαγές άρχισαν να ανοίγουν καινούργιους ζοπικούς χώρους, τόσο για την μουσική παραγωγή και το ραδιόφωνο, όσο και για τους dj σαν ενδιάμεσους αυτής της άθωσης. Για παράδειγμα η ραγδαία "ανάπτυξη" των προαπειών-υπνωτηρίων, συνέπεια του κύματος μαζικής βιομηχανοποίησης. Όλο και περισσότερο κόσμος περνούσε όλο και περισσότερες ώρες στο ιχ., πηγαίνοντας και ερχόμενος από τη δουλειά. Χρόνος αφιερωμένος στην ραδιοφωνική ακρόαση - ή η απόδειξη εκείνου που έλεγαν την ίδια εποχή οι γερμανοί κοινωνιολόγοι της σχολής της Φραγκφούρτης Adorno και Horkheimer, πως "η διασκέδαση στον ύστερο καπιταλισμό είναι χρονική προέκταση της εργασίας".

Υστερα, άλλος παράγοντας, η μεταπολεμική δημογραφική έκρηξη. Η νεολαία, σαν διακριτή κοινωνική κατηγορία, γινόταν για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία "στόχος": μια ελκυστική, εν δυνάμει αγορά. Ήταν από τη δεκαετία του '50 και μετά που οι επιχειρηματίες είδαν τους έφηβους σαν ανεξάρτητες καταναλωτικές μονάδες, σαν υποκείμενα με ενδοχόμενος διαφορετικά γούστα από εκείνα των μεγαλύτερων σε ηλικία. Η εξέλιξη της λογικής του hit parade, ήταν η διαμόρφωση ραδιο-

φωνικών προγραμμάτων υπό τον κωδικό "top 40". Η νεολαία θα έπρεπε να ακούει αυτό που ήθελε, και οι παραγωγοί της μουσικής ανέλαβαν να βρουν τί είναι αυτό. Το top 40 ραδιόφωνο παρουσιαζόταν σαν περισσότερο βασιμμένο στους dj, με την έννοια πως αυτοί ανταποκρίνονταν καλύτερα στις απαιτήσεις του κοινού. Αλλά καθώς το top 40 ήταν ένα άπλωμα του hit parade, μικρή σχέση είχαν αυτά τα προγράμματα με τα προσωπικά γούστα οποιουδήποτε dj. Θα αποδεικνύονταν ένα βασικό εργαλείο διαμόρφωσης του κοινού. Αλλά καθώς το top 40 ήταν ένα άπλωμα του hit parade, μικρή σχέση είχαν αυτά τα προγράμματα με τα προσωπικά γούστα οποιουδήποτε dj. Θα αποδεικνύονταν ένα βασικό εργαλείο διαμόρφωσης του κοινού. Αλλά καθώς το top 40 ήταν ένα άπλωμα του hit parade, μικρή σχέση είχαν αυτά τα προγράμματα με τα προσωπικά γούστα οποιουδήποτε dj. Θα αποδεικνύονταν ένα βασικό εργαλείο διαμόρφωσης του κοινού.

Η εφεύρεση του rock 'n' roll
Στη δεκαετία του '30 και του '40 τα country blues είχαν εξελιχτεί σε rhythm 'n' blues. Αλλά το R&B ήταν η μουσική των μαύρων, όπως η jazz νωρίτερα. Κι ως την δεκαετία του '50 ήταν μουσική που δεν πλησίαζαν οι λευκοί. Ο Alan Freed, ένας λευκός γεννημένος στην Πενσυλβανία, είχε ξεκινήσει την καριέρα του σαν dj από το 1945. Το 1951 βρέθηκε στον ραδιοσταθμό WJW στο Κληβελαντ. Στο δικαστήριο πρώτη φορά σε ένα R&B πάρτυ μαύρων νεαρών. Ο Freed εντυπωσιάστηκε. Ανάμεσα στα σαξόφωνα του Red Prysock και του Big Al Sears, το πιάνο του Ivory Joe Hunter

και τον ενθουσιασμό των μαύρων εφήβων ανακάλυψε ήχους και δυναμισμό που τον ταίριαζαν. Μια βδομάδα μετά ζήτησε και πήρε την άδεια από την υπεύθυνη του σταθμού να αλλάξει το παραδοσιακό του πρόγραμμα. Ένα από τα πλέον διάσημα οόου του αμερικάνικου ραδιοφώνου γεννήθηκε εκεί, στις αρχές της δεκαετίας του '50: ήταν το Moon Dog Show, στο οποίο ο Freed δεν έπαιζε τίποτα άλλο εκτός από μαύρο R&B. Πηγαίνοντας ακόμα μακρύτερα, για να ξεπεράσει αυτό που ο ίδιος ονόμαζε "το ρατσιστικό σίγμα μιας παλιάς κατηγοριοποίησης", άλλαξε τον όρο R&B και υιοθέτησε το "rock 'n' roll". Αυτό το τελευταίο ήταν μια έκφραση της αργκό του γκέττο, μια έκφραση της γλώσσας των blues, που δήλωνε κατ' ευφημισμό το γαμήσι ("σκληρός που γλυστράει") και είχε ακουστεί μια φορά "δημόσια" σε ένα τραγούδι, το 1947. Αλλά στο στόμα του λευκού Freed και στα αυτιά ενός κοινού νεολαϊστικού και σγαλάϊστικού και σγαλάϊστικού ο όρος rock 'n' roll σή-

γός", πρόγονος των μετέπειτα λευκών hipster. Δεν είχε υπάρξει ποτέ πριν απ' αυτόν κάτι παρόμοιο στο ραδιόφωνο των λευκών: πάθος, κέφι και ανταρσία. Σε πείσμα των προβλέψεων, ή ακριβώς επειδή αυτό το μίγμα ήταν πρωτοφανές, ο dj Alan Freed έγινε διάσημος. Είναι αλήθεια πως χρόνια αργότερα κατηγορήθηκε ότι ήταν ο υπεύθυνος για την ταφρόλακα πάνω στο R&B. Ο Nelson George, ένας μαύρος ιστορικός της pop, περιγράφοντας την διάλυση και την αφομοίωση της μαύρης μουσικής από τη βιομηχανία των λευκών θεωρεί τον Freed αλλά έναν κομφορμιστή που έστησε πάνω στη μουσική παράδοση των μαύρων ένα σχέδιο αγοράς με καρδιά του το life style. Από την άλλη η διαδρομή του Freed δεν ήταν πάντα εύκολη. Η συντηρητική αμερικνή του μακκαρθισμού και της εκκλησίας είχε τόσο το rock 'n' roll όσο και τον ίδιο στο στόχαστρο. Στη σχεδόν εντελώς της αμερικάνικης κοινωνίας και οικονομίας ο Freed, ένας dj υβριδίου, βρισκόταν για πολλά χρόνια στη μέση. Και πράγματι η δεκαετία του '50 ήταν σχεδόν εντελώς. Από τη μια μεριά, για παράδειγμα, το 1954 ένας country 'n' western τραγουδιστής, ο Bill Haley, έγραψε ένα τραγούδι με τίτλο "Rock Around the Clock". Ένα χρόνο μετά ήταν επιτυχία στις ΗΠΑ, ύστερα στην Αγγλία, και τελικά σ' όλο τον κόσμο. Οι 15 εκατομμύρια δίσκοι του Haley έδειχναν ότι μια νέα μόδα, ή ένα καινούργιο ρεύμα, ή και τα δυο μαζί, πατούσαν γερά στα πόδια τους: κι αυτό προημηνύονταν ιδιαίτερα προσοδοφόρο για την μουσική βιομηχανία των λευκών. Ο Elvis Presley βρισκόταν προ των πυλών.

Από την άλλη μεριά, στο μακκαρθικό στερέωμα του αντισημιτισμού, του αντικομμουνισμού και του εθνικισμού, οι διαδηλώσεις εναντίον του rock 'n' roll και της διαφθοράς του ήταν κάτι συνηθισμένο σε πολλές αμερικάνικες πόλεις. Το σκάνδαλο του γάμου του Jerry Lee Lewis με την 13χρονη εξαδέλφη του το 1958 εξαγρύλωσε την θηκαι πλειοψηφία των αμερικάνων, και η απαγόρευση οποιασδήποτε έστω και ελάχιστης σχέσης με την μαύρη κουλτούρα ήταν βασικό στοιχείο του κυρίαρχου πολιτισμού. Ο Alan Freed, εβραϊκής καταγωγής επιπλέον, ήταν για όλους αυτούς ο ίδιος ο διάβολος. Η αναμφισβήτητη αναγνώριση του από το νεανικό αμερικάνικο κοινό ανεξαρτήτως χρώματος, του έφερε οικονομική επιτυχία, ακόμα και μέσα από τις "οκοτεινές" σχέσεις των "pay-and-play" συναλλαγών του με κάποιες εταιρείες. Από την άλλη ο διαρκής πόλεμος, οι απειλές και το κνηρηγό της εκκλησίας και των συντηρητικών δοκιμαζαν τις αντοχές του. Πέθανε πρόωρα, στα 54, το 1965 - κάποιος είπαν ότι ήταν θεία δίκη... Αλλά το rock 'n' roll είχε ριζώσει. Στα 1973 οι αμερικανοκαναδοί The Band ονομάζοντας ένα άλμπουμ τους "Moondog Matinee" θα απέδιδαν φόρο τιμής στον Alan Freed.

Η pop είναι εδώ - και θα μείνει.
Όντας πια ένα ανεπίσημο μεν αλλά δυναμικό παρόν στην αμερικάνικη κοινωνία, αυτή η καινούργια λαϊκή μουσική, μια "αποκλειστικά νεανική περιουσία" άρχισε να διαμορφώνει το δικό της ρεπερτόριο σε ρούχα, γλώσσα και ερωτισμό, εντελώς έξω από τα καθιερωμένα. Από την ανάρτητη χειρονομία του rock ξεπηδούσε ένας ολόκληρος κόσμος. Στο τραγούδι "Blue Suede Shoes" ο Carl Perkins (και αργότερα σε μια διασκευή που έγινε διάσημη ο Elvis) ιεραρχεί τί είναι σημαντικό για τους εφήβους: το στυλ. "Μπορείς να κάνεις ότι γουστάρεις με το σπίτι μου (να το κάψεις), με το αυτοκίνητό μου (να το κλέψεις), με το ούισκο μου (να το πεις), αλλά μην τολμήσεις να φροέσεις τα μπλε σουέτ παπούτσιά μου." Ήταν η πρώτη φορά που συγκεκριμένα αντικείμενα γίνονταν κεντρικής σημασίας σε κάποιο μουσικό (ή γενικότερα καλλιτεχνικό) ρεύμα. Η νέα μουσική σπλην καθόριζε τα μοτοποδήλατα, τα δερμάτινα παντελόνια, τα σουέτ παπού-

τσια και τα τζουμπούξ σαν τα σημαντικότερα υλικά των νοημάτων της. Οι στίχοι, σε πρώτη φάση τουλάχιστον, ήταν απλοί έως απλοϊκοί. Κάτι ανάμεσα σε κοινή ομιλία και σικητήματα μιας ανατέλλουσας υποκουλτούρας. Εξυπηρετούσαν, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, την κατασκευή ενός μουσικού εφηβικού κώδικα, μιας γλώσσας που να δίνει στα νεύρα των ενήλικων. Να πως περιγράφει κάποιος την αγορά του πρώτου του δίσκου, του "Tutti Frutti" του Little Richard: *Άκουσα τον δίσκο, κι α-*

μ έ - σως μέσα μου κατάλαβα οτιδήποτε χρειαζόταν για τη μουσική. Το τραγούδι ήταν: tutti frutti all rootie, tutti frutti all rootie, tutti frutti all rootie, a w o r b o p a l o o b o p a l o p a m b o o m !
Αν θα έπρεπε να υπάξει μια συνοπτική έκθεση του τι ήταν στο ξεκίνημά του το rock 'n'

roll, αυτή η φράση είναι κορυφαία! Αλλά τα μέσα της δεκαετίας του '50 ήταν η στιγμή εκκίνησης όχι μόνο της pop μουσικής, αλλά και της pop art. Ο Jasper Johns ζωγραφίζει τις πρώτες του σημαίες, ο Andy Warhol τα παπούτσια με τα έντονα χρώματα. Η εικονογραφία του καθημερινού εισβάλλει στη σκηνή της υψηλής τέχνης. Στην άλλη άκρη του ατλαντικού, στη Γαλλία, ο Roland Barthes βάζει στο μάτι μερικούς μύθους της γαλλικής καθημερινής ζωής, με τις *Μυθολογίες* του. Το ετερογενές και πληθυντικό της ανεπίσημης καθημερινότητας μπαίνει στο κέντρο. Στις 30/9 του '55 ο James Dean πεθαίνει - και 25 ημέρες αργότερα το "Επαναστάτης χωρίς αντία" του Nicholas Ray κέρνει την πρεμιέρα του στη Ν. Υόρκη. Η "rock 'n' roll" *απόσπαιρα* εισέρχεται πανηγυρικά στο

...Η πίστη στη δυνατότητα της συσσώρευσης μέσα σε μια "απομονωμένη καπιταλιστική κοινωνία", η πίστη ότι "ο καπιταλισμός μπορεί επίσης να εννοηθεί και δίχως επέκταση" είναι η θεωρητική διατύπωση μιας πολύ συγκεκριμένης πρακτικής στάσης. Αυτή η άποψη βλέπει στην ιμπεριαλιστική φάση όχι μια ιστορική αναγκαιότητα της συσσώρευσης... αλλά την ολέθρια εφεύρεση ενός μικρού αριθμού ανθρώπων που έχουν συμφέρον. Αυτή η άποψη θέλει να πείσει τους αστούς ότι ο ιμπεριαλισμός και ο μιλιταρισμός τους είναι επιβλαβή από την άποψη των δικών τους συμφερόντων, θέλει να απομονώσει την υποτιθέμενη δράκα των κερδοσκόπων του ιμπεριαλισμού, και να συγκροτήσει έτσι ένα κοινό μέτωπο του προλεταριάτου με την πλειονότητα των αστών για να "μετριάσουν" τον ιμπεριαλισμό, να τον κάνουν να αφανιστεί με έναν "αφοπλισμό", "να αφαιρέσουν το κεντρί του". Όπως ο φιλελευθερισμός στην εποχή της παρακμής του προοικαλούσε την κακοπροαίρετη μοναρχία να γίνει καλοπροαίρετη μοναρχία, έτσι και το "μαρξιστικό κέντρο" συμβουλεύει τους κακά σκεπτόμενους αστούς να γίνουν φωτισμένοι αστοί. Στην καταστρεπτική πορεία του ιμπεριαλισμού προτείνει διεθνείς συμφωνίες για τον αφοπλισμό, στους ανταγωνισμούς ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις για την παγκόσμια δικτατορία του ξίφους προτείνει την ειρηνική ομοσπονδία των δημοκρατικών κρατών. Η γενική ταξική αναμέτρηση που πρέπει να δώσει ένα τέρμα στην ιστορική αντίθεση ανάμεσα στο προλεταριάτο και το κεφάλαιο μεταμορφώνεται έτσι σε έναν ουτοπικό συμβιβασμό ανάμεσα στο προλεταριάτο και στη μπουρζουαζία, με σκοπό τον "μετριάσμο" των αντιθέσεων ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κράτη...

Ρόζα Λούξεμπουργκ 1912

ΕΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ - ΕΝΤΟΣ ΧΡΩΝΟΥ

Hollywood. Ο Elvis γιορτάζει τα 20α του γενέθλια.

Σε όλη αυτήν την εξέλιξη και καθιέρωση οι djs θα είναι πάντα κομβικές φygούρες των μουσικών πραγμάτων. Και των επιχειρηματικών τους διαστάσεων συχνά. Για παράδειγμα ο Big Borper, στα 1959, 29 χρονών, ήταν dj στον KTRM, έναν μικρό ραδιοσταθμό στο Τέξας. Μάλλον αποτυχημένος με τους όρους της μουσικής βιομηχανίας, θα γράφει ένα b-side, για ένα τραγούδι με έναν νεαρό που προσπαθεί να κλείσει ραντεβού με μια κοπέλλα. Το "Chantilly Lace" θα γίνει τεράστια επιτυχία, μπαίνοντας στα τσαρτ τουλάχιστον 40 εβδομάδων. Λίγο μετά ο Big Borper θα σκοτωθεί σε αεροπορικό δυστύχημα, μαζί με τον Buddy Holly και τον Ritchie Valens. Θα αφήσει πίσω του όχι μόνο μια μεγάλη επιτυχία, αλλά και μια καλή απόδειξη πως οι λευκοί είναι ικανοί χειριστές μιας μουσικής με όλο και πιο βαθιά θαμμένες τις μαύρες της ρίζες. Άλλο παράδειγμα της επίδρασης των djs: η Vivian Carter. Υπήρξε μάλλον μέτριας επιτυχίας σαν dj. Αλλά η εταιρεία της Vee - Jay (την οποία κράτη-

σε για δέκα χρόνια μαζί με τον άντρα της) υπήρξε πολύ πιο σημαντική: το αισθητήριο και το γούστο της μαίτρις Vivian Carter έκαναν το θαύμα τους. Ανάμεσα στα 1954 και στα 1964 οι δίσκοι των Four Seasons και της Gladys Knight με τους Pips κυκλοφορούσαν απ' αυτήν την εταιρεία. Οι Four Seasons επηρεάσαν τους Beatles (π.χ. Paperback Writer) και τους Rolling Stones (Dandelion), χάρη στα φωνητικά τους. Αλλά και η εκπληκτική φωνή της Gladys Knight από την άλλη εγκαινίασε το στιλ το οποίο αργότερα διαμόρφωσε και προώθησε η οσόουλ εταιρεία Motown. Άλλα σημαντικά περάσματα από την Vee - Jay της Vivian Carter υπήρξαν οι (ακόμα τότε όχι διάσημοι) Beatles, ο John Lee Hooker, ο Little Richard, ο Jimmy Reed και ο Jerry Butler. Παρότι η πρώτη dj κατάφερε να βγάλει μια δεκάδα πετυχημένων εμπορικά κομμάτων, η εταιρεία της βούλιαξε. Επηρεάζοντας όσο λίγοι την καθιέρωση της soul, αφήνοντας στο τέλος ένα δυσαναπλήρωτο κενό στην ιστορία της μαύρης μουσικής.

στο επόμενο φύλλο: η δεκαετία του '60 (Murray the K και το mainstream - οι μαύροι djs)

O.K.

κάτι μου φταίει ή

Η συναυλία
Ιούλιος στο Λυκαβηττό. Το γκρουπ πολυδιαφημισμένο και η συναυλία ως συνήθως sold out, μια βδομάδα πριν. Μόνη εξαίρεση στο πανηγύρι, δέκα δεκαπέντε αναρχικοί, μοιράζουν φυλλάδια που εξηγούν τους λόγους για τους οποίους βρίσκεται ο K. Μπτροπέρος στη φυλακή εδώ και μήνες. Οι κιλιάδες που μαζεψήθηκαν στο Λυκαβηττό δεν ενδιαφέρονται βέβαια για κρατούμενους. Υπάρχει μια σημαντική διαφορά: Το λατρεμένο τους γκρουπ μπορούν να το καταναλώσουν ενώ του φυλακισμένου όχι. Δεν είναι θέμα φήμης - είναι θέμα επιλογών. Οπότε δεν μπαίνουν στον κόπο να διαβάσουν οκτώ σελίδες κείμενο που μπορεί να τους χαλάσει τη βραδυιά έξοδο. Κι ούτε θα έμψαιναν ακόμη κι αν ήξεραν ότι το παρελθόν του γκρουπ μπορεί και να έχει μια πλάγια σχέση με τους λόγους που ένας αναρχικός είναι στη φυλακή...

Το παρελθόν
"Καλά μιλάμε για απάτη ολκής" λέει ο Σπύρος. "Αυτοί που παίζουν σήμερα δεν έχουν καμμία σχέση με

UN-LEADED

Λοιπόν δουλεύω, εντάξει; Πού; Σ' ένα βενζιναδικο, στον διαόλου τον καλό. Στη Γλυκά Νερά - ωραία; Τι ωραία δηλαδή - σκατά. Λοιπόν άκου: δουλεύω οχτάωρο που ποτέ δεν είναι οχτάωρο, παραπάνω είναι, και παίρνω το βασικό. Όταν λέμε το βασικό εννοούμε εκεί γύρω στις εκατόν πενήντα, εντάξει; Εν τω μεταξύ μένω Κορυδαλλό. Έχω μηχανή, εντάξει, μη σου λέω τώρα, την πληρώνω και θα την πληρώνω για καιρό. Μαλακία; Μπορεί, δε ξέρω, αλλά αυτό είναι το μόνο πράγμα που έχω. Όχι δεν έχω φάει κόλλημα, γκάζια κι έτσι, αλλά ντάξει ρε παιδί μου, είμαι εικοσατέσσερα, αυτό το εργαλείο είναι το μόνο δικό μου, και με πάει από Κερκύρας Λαυρίου κάθε μέρα. Και πίσω. Δηλαδή κάνουμε παρέα στη φρήνη, μ' εννοείς; Άκου τώρα: παίρνω εκατοπενήντα, εντάξει; Βγάλε το γραμμάτιο, βγάλε που πληρώνω το νοίκι, τώρα η μάνα μου με μια ανατηγιαή "δεν", ωραία; Τι ωραία δηλαδή - σκατά. Είναι λοιπόν ... δεν βγαίνει, δεν - βγαί - νε! Είναι απλό. Όταν κάθομαι και τα υπολογίζω, για να την βγάλω στοιχειωδώς, στοι - χει - ω - δώς, με παρακολουθείς; δεν μιλάω για τίποτα παλαβό, σου μιλάω καφέδες, ταγιάρα, άντε κανα ηλεκτρονικό... λοιπόν θέλω τουλάχιστον διακόσια είκοσι, διακόσια τριάντα. Πολλά σου φαίνονται; δεν είναι, τριάντα είναι τα ταγιάρα, το μήνα, μόνο, για να παίρνω τα ίσα μου, πλάκα κάνεις ότι είναι πολλά; για βάλω κάτι κάτω. Λοιπόν, ποιά είναι το συμπέρασμα τώρα; Εγώ είμαι εγώ, και δουλεύω τουλάχιστον οχτώ ώρες, βάλε και τα πήγαν' ελα, μας πήρε ο διάολος... και παντελονιάζω εκατοπενήντα. Είμαι εκεί πέρα, κάνει κρύο κάνει ζέση, βλέπω τη

ρω αυτά; Ε; Τι κάνουν; Να γίνουμε ρουφιάνοι, τάσσοι, κωλογκλίφτες; Να! Και για να σου δώσω να καταλάβεις το όλο, υπάρχει και η Ατζέλα, ωραία; Πολύ όμορφα. Η οποία Ατζέλα είναι το ουράνιο τόξο, συνηθίσαμε; Κάμα. Εκεί δεν βρέχει. Εκεί έχει λιακάδα. Άλλος καιρός εκεί. Δηλαδή είναι όλη αυτή η μαυρίλα, όλη αυτή η καφούρα, και υπάρχει και η Ατζέλα. Λοιπόν έχει γενέθλια σε δύο βδομάδες, κι εγώ δεν μπορώ να της πάρω το δώρο που θέλω... δεν μπορώ, καταλαβαίνεις; Δεν - μπο - ρο! Δεν έχω τα φράγκα, δεν έχω αυτά τα γαμημένα τα φράγκα, δεν μπορώ να κάνω ένα δώρο στην Ατζέλα, δεν μπορώ να κάνω αυ - το - το - δω - ρο - που - θέ - λω - ε - γώ, γιατί δεν με φτάνουν αυτά που βγάξω σα μαλάκας τόσες ώρες, τόσες μέρες, τόσους μήνες, ούτε για κατούρημα, καταλαβαίνεις; Λοιπόν εντάξει. Πολύ ωραία κύριοι, πολύ ωραία. Ποιοί κύριοι; Όλοι εσείς που κανονισάτε ότι εγώ, εγώ λέω, ο Θανάσης, που μπορεί να είμαι ο Κώστας, ο Γιάννης, ο διάολος ο ίδιος, στα αρχίδια σας έτσι κι αλλιώς, που κανονισάτε λοιπόν ότι τόσα είναι το "βασικό", τόσα πάνω: εκατοπενήντα. Πο - λυ - ω - ραί - α; δεν θα το πάρω το δωράκι, εντάξει; ωραία, ψυχραιμία παιδιά, θα πάρω κάτι φτηνό, εντάξει; δεν τρέχει τίποτα, υγεία να υπάρχει... Αλλά εγώ το θυμάμαι αυτό, ντάξει; δεν το ξεχνάω, να ξεγυμναστείτε. Πάμε παρακάτω. Άμα η Ατζέλα θέλει να πάμε σινεμά, που εγώ δεν πολυφοβάω αλλά αυτή γουστάρει, λοιπόν λέω άμα θέλει να πάμε σινεμά, πάλι θα πρέπει να σας ρωτήσω - έτσι; Δηλαδή она να λέμε απο δω και στο εξής θα περνάμε πότε πότε να τσεκάρουμε τη σούφρα μας, να μας

δίνετε συμβουλές; "κόψε κύριε Θανάση το κάπνισμα να σου μείνει κανά φράγκα", "κόψε κυρία Ατζέλα το καλό σου και παράτα αυτόν το φτωχομπινέ να κάνεις τη τήχη σου αλλού", κάπως έτσι δηλαδή θα πηγαίνει το πράγμα, και το μόνο που επιτρέπεται είναι καμιά βόλτα ως το Σούνιο, λέμε τώρα, αν θέλουμε και οι καριόλιδες οι γιωταρχίδες δηλαδή να γυρίσουμε ζωντανό - εντάξει; Καλά τα λέω; Κι όλα αυτά τα όμορφα και τα νοικοκυρεμένα επειδή οι μουσικοί κάνετε πλάτες στους άλλους μουσικούς, για να είναι κανονισμένο ότι εγώ τόσο κοστίζω, τόσα πρέπει να παίρνω. Πολύ ωραία. Πάρα πολύ ωραία. Έλα όμως που εγώ την βλέπω τη δουλειά αλλιώς. Ότι με κλέβετε. Ότι μου κλέβετε κάθε μηνάκο εβδομήντα και ο- γήδοντα χιλιαρικάκια. Αυτό τί λέει; Να σου πω εγώ τί λέει, η μάλλον όχι να σου πω, γιατί κουβέντα θ' ανοιζούμε; εδω πέρα άμα κάνεις το σούμα έρχεται ένα μύριο το χρόνο. Ο κύριος Θανάσης, ο μα - λά - κας ο Θανάσης χαρίζε ένα μυριάκι δε ξέρω γω που, αλλά δεν μπορεί να χαρίσει το βραχιόλι το όμορφο, δεν μπορεί να το χαρίσει εκεί που θέλει, να σκάσει λοιπόν ο κύριος Θανάσης, να κάτσει κάτω ο κύριος Θανάσης, γιατί υπάρχουν και χειρότερα... Μααάααααα. Αυτό. Οπότε φάε μου το πράγμα είναι καθαρό. Δεν κάθομαι κάτω, ένα. Και δεύτερο μου χρωστάει ένα μύριο κάθε χρόνο. Ποιάς μου το χρωστάει; Όλοι. Από τ' αφεντικό μέχρι κάθε καραγκιόζη που έχει πιαστεί. Γιατί άμα το δεξί λίγο μαζεψούνται πολλά εκατομμύρια, έτσι; Για κάποτε σκέψου το πόσο κόσμος είναι στο βαρέλι, για κάποτε σκέψου. Οπότε λέω: δεν μου το δίνετε με το καλό; Ωραία. Εγώ λοιπόν μια φορά το χρόνο θα σας κάνω μια ζημιά του ενός εκατομμυρίου - εντάξει; Να είμαστε στο πάτσι. Όπου γουστάρω. Ε, κι άμα βγει και παραπάνω δεν πειράζει - βάλ' τη στο λογαριασμό. Έτσι κι αλλιώς άλλους τους γδόνετε ακόμα πιο πολύ - τώρα στη διαφορά θα τα χαλάσουμε; Άλλο δεν είναι; Ένα εσείς, ένα εγώ. Καλά δεν τα λέω ρε φίλε;

αυτούς που είχα ακούσει πριν από έντε χρόνια στο Μπρίστολ. Βέβαια έχουν αλλάξει πολλά από τότε. Όσοι ή φταίνε πολλά;

από το γκρουπ είχαν κάτι να πουν, σπικώθηκαν κι έφυγαν πολύ πολύ διακριτικά όταν άρχισαν να στραβώνονται από τα φώτα της δημοσιότητας. Φύγαν τα παιδιά από τα γκέτο και μέιναν οι φλώροι. Αλλά έτσι δε γίνεται πάντα; Γιατί αυτοί που ήρθαν να τους δουν μήπως πάνε πίσω; Σκάει κανείς σήμερα για ν' ακούσει τί σημαίνει να είσαι μαύρος στην αγγλία; Άσε που άμα είναι σ' αυτή τη φάση "κάνει το τραπέζι" σ' έναν αλβανό και τα μαθαίνει όλα από πρώτο χέρι, χωρίς καν την παραμύθα για μια φάση που είναι μακριά και άρα ανώδυνη. Σκατά! Αυτή η συναυλία είναι ένα ακόμπι σκέ παιγνίδι ανάμεσα σε κιλιάδες άλλα. Σήμερα περισσότερο από ποτέ, τόσο αυτοί που παίζουν όσο αυτοί που ακούνε, δεν έχουν τίποτα να πουν. Και να πεις ότι λέει κι η μουσική τους τίποτα; Αν το κριτήριο είναι ο Πανταζής και οι Πυξ Λαξ, εντάξει τότε οι τύποι λένε πολλά. Αλλά ρε μάγκες εγώ δεν έχω τέτοιο γαμημένο κριτήριο. Όχι μόνο επειδή εξαιτίας των γέρων μου την έφαχνα 14 χρονών με δωδεκαφθογγιστές αλλά γιατί ακόμη κι όταν ήξερα για κάποιους ότι μουσικά δε λένε τίποτα, μπορούσα να νοιώσω ότι η φάση τους έλεγε πολλά. Κι αυτό μου μέτραγε κοντρά. Πώς έσκασε το punk και τα σά-

ρωσε όλα: άντε γαμηθείτε κι εσείς και η art rock σας και όλα, ε- μεις είμαστε οι γιοι των ανθρακωρύκων και θα μιλήσουμε γι' αυτά που ζούμε, να αυτό είχε να πει πολλά αλλά αυτοί δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο αυτοί εδω είναι καμμένη γη... Σιγά μην έγραφε ο Ντεμπόρ την "κοινωνία του θεάματος" έτσι και είχε παρακολουθήσει τέτοιες συναυλίες. Κανά κπιδειόχαρτο θά 'γραφε και πάνω στο ψυχοπλάκωμά του μπορεί και να έκανε αίτημα να μπει στα ΜΑΤ, έτσι για να πέσει κανά δακρυγόνο και να γίνουν όλα μπουρδέλο, φλώροι και συναυλία. Άσε που πλέον ακόμη κι αυτά έχουν γίνει της μόδας. Κάθονται μέσα στη συναυλία και φωνάζουν μπάτσι γουρούνια δολοφόνοι κι αν δεν τους χαλάνε τα χημικά το make up μπορεί και να βγουν έξω να πετάξουν κανά μπουκαλί νερό: έχουν αποικιοποιήσει τα νερά βλέπεις; δεν είδες που ο Πρετεντέρης αθώωθηκε; Σκατά! Η στις συναυλίες πάνε πλέον μόνο φλώροι ή έχουν γίνει όλοι, ο καθένας με το δικό του τρόπο, φλώροι. Πλάκα, πλάκα, κι εγώ ο μαλάκας κυκλοφορώ με μπικανάκι ενόσ εκατομμυρίου... όλοι αλλάζουν, έτσι δεν είναι; Τουλάχιστον εγώ το ελέγχω... κι όταν δεν μπορώ να το ελέγξω πίνω

κα μ - μιά μύρα και το ξεχνάω. Δεν μπορώ να συγκρίνω το τώρα με τα παλιά. Πολύ μαυρίλα και δε μου κάθεται καλά. Νιώθω κάπως άβολα και τώρα δηλαδή στριμωγμένος νιώθω... Μάλλον η μύρα που λέγαμε πριν θα με βγάλει από τη δύσκολη θέση... Άντε γεια ρε, τα λέμε..."

Δυο βιοί...
Ο Σπύρος έμαθε την τέχνη της μπλόφας; γκρίνια που μοστράρεται για κριτική. Στην ευκολία. Και με ένα "γεια χαρά, τα λέμε..." κλείνει... Δεν έχει γνωρίσει τον Κ. Ο.Κ. είναι πολιτικός πρόσφυγας κι όταν ένα απεργιακό βρεθίκαμο στο σπίτι του να συζητάμε την εικόνα που είχε για τους έλληνες στα δέκα χρόνια που έζησε σ' αυτόν τον κωλότοπο κάποια στιγμή είπα πως ν' πιο ενοχλητική φράση που άκουγε από τους έλληνες γνωστούς του, ήταν αυτό το γαμημένο "τα λέμε". Για τον Κ. αυτή η φράση σήμαινε το ακριβώς αντίθετο απ' το κυριολεκτικό της νόημα. "Τα λέμε" όταν δεν έχουμε να πούμε απολύτως τίποτα. Όταν δεν έχεις να πεις τίποτα αναπολείς κάποια ένδοξη εποχή. Αρκετά ένδοξη ώστε να μπορεί να τη θυμάσαι με μελαγχολικά νοσταλγία. Για τον Κ. η δεκαετία του '80 είναι βολεβομένη με τη κούνια στα μέρη του και έξη χρόνια στις φυλακές. Φυλακές, να

φυλακές - πολύ σκληρότερες από τις ελληνικές, αλλά... φυλακές, που καταβροχθίζουν τους κρατούμενους όπου κι αν βρίσκονται... Για τον Σπύρο η ίδια εποχή ήταν το Χιμείο, η αντιπυρηνική, η κατάληψη του ΕΜΠ το '88 και φυσικά το "κάσμο" της κατάληψης του ΕΜΠ το γενάρη του '90. Κι όλα αυτά με μερικές εύκολες δόσεις αληθείας, ότι κι αν σήμαινε αυτό: τσάμπα συναυλίες, τσάμπα αλκοόλ, τσάμπα σχέσεις, τα πάντα ή σχεδόν τα πάντα χωρίς κανένα κόστος. Να πως έρχεται και κολλάει η "κριτική" στην ξεφτίλα του ροκ, χωρίς όμως να χρειαστεί ν' αγγίξει ούτε την άκρη μιας προκήρυξης που γυροφέρνει κάπου κοντά: είναι η πκώ της τσάμπα μαγκιάς....

...αλλά η βία μόνο μα...
Άντε τώρα να καταλάβει ότι η φαντασμαγορική μιζέρια της συναυλίας είναι κυκλωμένη, και ότι μια προκήρυξη θα μπορούσε να του το θυμίσει: η πραγματικότητα είναι αλλού. Οι άνθρωποι πριν τη συναυλία, οι δρόμοι που οδηγούν στη συναυλία, οι πλατείες γύρω από τη συναυλία... Γιουρτάζουν όλοι; Κιαν γιορτάζουν ελακιστοί, κιαν η γιορτή είναι ένα ξενέρωμα αναποδογυρισμένο έξωπλα ωςτα να πουλιέται για "έξοδος"; Γιουρτάζουν όλοι; Αφού όχι τότε τί ξεφτιλιωμένο παραμύθι είναι η χαρούμενη μαζική επίθεση; Massive attack; Ίσα ίσα να βολεβομένη, σα λιγούρηδες, ούτε καν με ξεροκόμματα...

Από το μέσα του αυγούστου η έκδοσή για το εγκλημα στη Σερμπρένιτσα κυκλοφορεί με την πιο κάτω προοίμιο:

Τον Ιούλιο που πέρασε το βιβλίο αυτό έτυχε μιας αναπάντεχης προβολής, κυριολεκτικά "διαφήμιση", από τις στήλες δύο life style περιοδικών. Σέρουμε βέβαια πως κάθε τι που βρίσκεται στην αγορά μπορεί να γίνει έρμαιο των ορέξεων οποιουδήποτε. Τους βιβλιοκριτικούς επιάνους πάντως, τους οποίους δεν θα μπορούσαμε να επιδιώκουμε, και - δυστυχώς - ούτε να εμποδίσουμε, είναι αδύνατο να τους ανεκτούμε: προσβάλλουν τις προθέσεις μας. Προβάλλουν επίσης την νιμή των κλιμάδων ανθρώπων που δολοφονήθηκαν στη Βοσνία.

Η εύκολη, ανέξοδη, αναρίθμητη και πιθανόν ενοχική "επιβράβευση" αυτής εδώ της έκδοσης είναι πράγματι απλή δουλειά. Εύκολη ακόμα και για τους πηκούς (και πρακτικούς) υπεύθυνους της μεταμοντέρνας αφασίας και απαξίωσης. Οι παραγωγοί του life style, οι προαγωγοί του, οι καταναλωτές τους, και βέβαια οι αρθρογράφοι του είναι οι πρώτοι που έχουν απολαύσει και επικυρώσει τον θάνατο της πραγματικής ζωής εδώ και χρόνια. Έχουν κερδίσει πολλά - ό,τι ήταν δυνατόν να κερδηθεί σε λεφτά και δόξα. Όλοι αυτοί είναι οι τελευταίοι που θα έδιναν δέκα για τη ζωή μερικών κλιμάδων ανθρώπων " τρίτης διαλογής", έξω από το στυλ και την κατανάλωση. Γιαυτό και σώωσαν όταν - από τη "θέση" τους στο γαλαξία της "δημοσιογραφίας" - μπορούσαν να ξέρουν.

Η life style "διαφήμιση" λοιπόν αυτού του βιβλίου είναι, έτσι την αντιλαμβάνομαστε, ένας δεύτερος θάνατος για εκείνους οι οποίοι πέθαναν για τους οποίους γράφτηκε. Είναι ο θάνατος της εμπορευματοποίησης "αναγνώρισης", είναι ο θάνατος της ρουτινιάρικης "πληροφόρησης", είναι ο θάνατος της διεφθαρμένης αφομοίωσης της οποίας μνήμη τους. Είναι μερικές φτυαριές παραπάνω κόμα ό-χι στους τάφους τους αλλά στην οργή.

Ας έχει λοιπόν κάθε αναγνώστης, κάθε αναγνώστρια υπόψη του/της πως δεν φτιάξαμε ένα βιβλίο - εμπόρευμα. Κυρίως: ο θάνατος στη Σερμπρένιτσα - και στην κάθε Σερμπρένιτσα - δεν είναι μια ακόμα "κακή είδηση", που "παίζεται" ανέξοδα από οποιονδήποτε, για να ξεχαστεί γρήγορα από τους πάντες. Η ώρα της δικαιοσύνης για τη Σερμπρένιτσα (όπως και για το Κοσσυφοπέδιο) αργεί... αλλά δεν υπάρχει κόρος για "διαφήμιση"...

Καλοκουρεμένοι και καλοζυρισμένοι μερικοί απ' αυτούς τους προκομένους, τους παραγωγικούς, στο στυλ που έχει πέραση: born to kill. (Αλλά όχι, αυτά είναι συκοφαντίες. Κανένας δεν γεννιέται έτσι. Γίνεται μόνο, άμα οι περιστάσεις το απαιτούν...)

Στην κουφάρα της θεσσαλονίκης που περίμεναν transit εκτός από νερό, το κόμμα το αντιιμπεριαλιστικότερο της χώρας, τους έδωσε και συμβουλές. Να προσέχουν τις παρές τους εκεί που πάνε, γιατί κυκλοφορούν φονιάδες των λαών, που ανακατεύονται με τους ιεραπόστολους και μπορεί να τους διαφθείρουν.

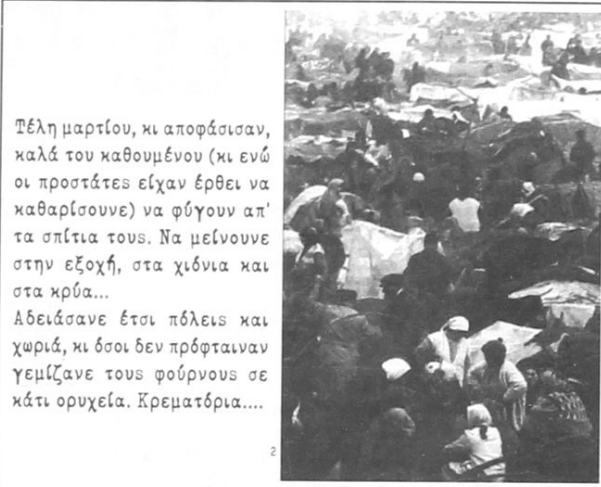
Νάττην λοιπόν μια ακόμα παρέα ευλογημένη που ξεκινάει ειρηνικά και κούτσα κούτσα για και όπου δεν έφτασε ποτέ πριν, με 2 βαλκανικούς και 2 παγκόσμιους...

Γιατί χαιρέται αυτός; Ποιός είναι; Τι θέλουν να πουν οι ζεϊμπεκίες, και τα λοζοκοιτάγματα;

Α!!
Είναι μεγάλη ιστορία!
Είναι ένα έπος!!!
Μια ευτυχία σε δόσεις!
Να τρώει η μάνα και του παιδιού της να μη δίνει!

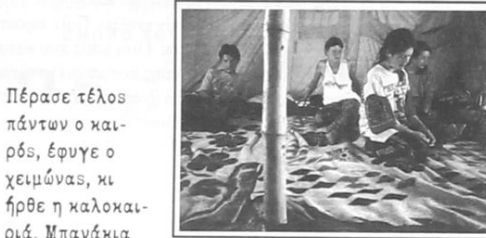
Το τελευταίο επεισόδιο, πριν το χορευτικό, ξεκίνησε κάπως έτσι...

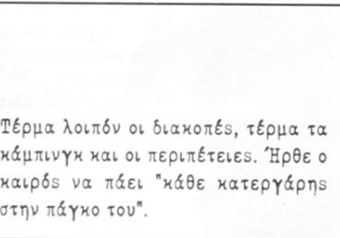
Τέλη μαρτίου, κι αποφάσισαν, καλά του καθουμένου (κι ενώ οι προστάτες είχαν έρθει να καθαρίσουν) να φύγουν απ' τα σπίτια τους. Να μείνουν στην εξοχή, στα χιόνια και στα κρύα...
Αδειάσανε έτσι πόλεις και χωριά, κι όσοι δεν πρόφταναν γμιζανε τους φούρνους σε κάτι ορυχεία. Κρεματόρια....

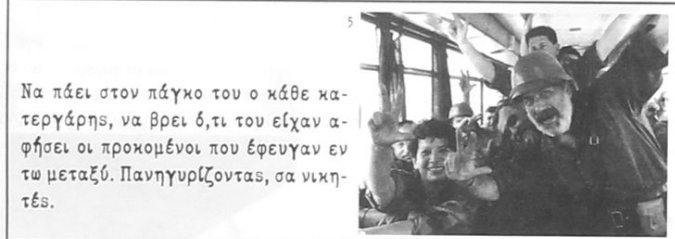
Αδικαιολόγητος ο πανικός. Ποιός δεν το ξέρει πως μια καταγίδα εκρηκτικών σώζει ζωές; Μόνο οι απολίτιστοι. Κι έτσι αδειάζανε τα χωριά, και γέμιζαν οι φούρνοι και οι τάφοι οι ομαδικοί.

Πέρασε τέλος πάντων ο καιρός, έφυγε ο χειμώνας, κι ήρθε η καλοκαιριά. Μπανάνια και ειρήνη. Κι αυτοί που ξέρουν απ' αυτά είπαν: "ας παν στην ευχή τα παλιά"...

Τέρμα λοιπόν οι διακοπές, τέρμα τα κάμπινγκ και οι περιπέτειες. Ήρθε ο καιρός να πάει "κάθε κατεργάρης στην πάγκο του".

Να πάει στον πάγκο του ο κάθε κατεργάρης, να βρει ό,τι του είχαν αφήσει οι προκομένοι που έφευγαν εν τω μεταξύ. Πανηγυρίζοντας, σα νικητές.

Και πώς τους ξεχωρίζει κανείς; Ε, μα τους φονιάδες δεν τους ευλογάει κανένας!

Φεύγοντας βέβαια οι των περιστάσεων δεν θάπρεπε να μείνει πίσω τους κενό. Γιαυτό κατέβηκαν από τον ουρανό κάτι πατενταρισμένους φονιάδες των λαών. Είχε καλοκαιριάσει καλά εν τω μεταξύ. Κι αυτή εδώ η χώρα η αντιιμπεριαλιστική θα τους άφηνε να κορακιάσουν;

Μαζί τώρα με τους φονιάδες των λαών, και μάλιστα λίγο νωρίτερα (ποιός ξέρει; αυτή είναι η μοίρα του "καλού" απέναντι στο "κακό": πάει γρηγορότερα μπας να προλάβει) ήρθαν και οι "απόγονοι του κόκκινου στρατού" - καταπώς τους το θύμιζε η Αλέκα η γαλανοκόκκινη.

Και πώς τους ξεχωρίζει κανείς; Ε, μα τους φονιάδες δεν τους ευλογάει κανένας!

Νάττην λοιπόν μια ακόμα παρέα ευλογημένη που ξεκινάει ειρηνικά και κούτσα κούτσα για και όπου δεν έφτασε ποτέ πριν, με 2 βαλκανικούς και 2 παγκόσμιους...

... με την ευχή του λαού, τα φράγκα των φονιάδων, και χωρίς τις αντιιμπεριαλιστικές κατάρτες και τις κλάφες. Έτσι όπως αρμόζει σε σύγχρονους Έλληνες. Αυτό είναι το ευχάριστο: ο εκσυγχρονισμός του πατριωτισμού!

Τα πράγματα βέβαια δεν ήταν, ούτε θάνατο ρόδινα. Πολλοί που είχαν (ανεχτεί; υποστηρίξει; θαυμάσει;) ή δεν είχαν (προσέξει;) πως τους γείτονές τους άνοιγε η γη και τους καταπνιζε, κι ούτε είχαν θρηνηθεί ή διαμαρτυρηθεί, αβεβαίοι και φοβισμένοι έφευγαν τώρα.

Η εκδικητικότητα εκείνων που γύριζαν στο πουθενά ισοφάρισε (ευτυχώς, για πολλούς) εκείνα που 'χαν γίνει ήδη. Έτσι ώστε κάθε πολιτισμένος να καταδικάζει "τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται"...

Με την επιστροφή των "δεν", φεύγουν οι μεν. Αλλά με τι πειθαρχία, οργάνωση, και τι βοήθειες, ε;

Όχι σαν εκείνη την κουρελαρία, το ανοργάνωτο ανθρωπομάνι των αλλοιών, το χίππικο. Ποιός νομίζανε δηλαδή πως είναι; Οι new age travellers των βαλκανίων; Δεν περνάνε αυτά.

Πηγαίνοντας προς την πρωτεύουσα οι μεν, που τότε τους είχε υποσχεθεί για να τους παρατήσει, ξέρουνε βέβαια τί πρέπει να κάνουν: μια "δίκη των 6" - όπως οι αδελφοί Έλληνες τότε, μετά τη μικρασιατική εκστρατεία....

Όσο για τους "δεν"; Αντί να πουν ευχαριστώ που είναι ζωντανοί, σηκώνουν τώρα χέρι πάνω στους ειρηνευτές! Αυτό λέγεται ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ! Και τους αγάριστους η διεθνής κοινότητα τους τιμωρεί: τους ρίχνει στο αιώνιο προτεκτοράτο, το εξώτερο!

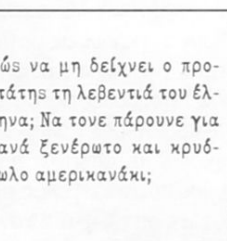
Μ' αυτά και μ' αυτά καιρός για επιθεώρηση. Κοίτα πόσο χαρούμενοι κατεβαίνουν από το Σινούκ στο Ουρόσεβατς για να δώσουν κουράγιο στην ελληνική ιεραποστολή!

Και καλά, αρχές αυγούστου, ο καρμποζουκλής ο υπάμυνας πετάγεται και στην αποικία που λέγεται Αλβανία για να κανονίσει την ακόμα μεγαλύτερη παραμονή του στρατού του εκεί. Μα με τόσους πελάτες πώς να μην χοροπηδάει ο προστάτης;

Πώς να μη δείχνει ο προστάτης τη λεβεντιά του Έλληνα; Να τονε πάρουνε για κανά ξενέρωτο και κρυδωλο αμερικανόκι;

Το είπε άλλωστε και μια εφημερίδα προοδευτικά: περνάει ο (ελληνικός) στρατός, των Τυράνων φρουρός. Των Τυράνων; Των τυράνων; Ποιός ξέρει;

Ένα είναι σίγουρο:

Οποιανού του μυρίζουν οι ουτσεκάδες...

...και του βρωμάνε οι φούρνοι των ορυχείων του Μυτιληναίου και οι λάκκοι του Αρκάν και του στρατηγού Κλαρκ....

...ας πάει να δουλέψει στον παράδεισο! (και θα δει...)

Στις 1 νοέμβρη έχει οριστεί η δίκη του αναρχικού Κώστα Μητροπέτρου. Είχε συλληφθεί στις 18 ιούνη (του '98) στη διάρκεια συγκέντρωσης και επεισοδίων στην πλ. Κάνιγγος. Φορτώθηκε βαριές κατηγορίες. Αφέθηκε προσωρινά ελεύθερος. Στη συνέχεια εκδόθηκε σε βάρος του βούλευμα προφυλάκισης. Για λίγους μήνες έζησε στη σκιά των ασφαλτών. Και από τις 20 νοέμβρη του '98 βρέθηκε στον Κορυδαλλό. Η συμπαράσταση είναι πριν απ' όλα ζήτημα μνήμης. Παίρνουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Τα επεισόδια

Η συγκέντρωση της 18ης ιούνη ήταν αυτού του είδους που μόνο η ιστορική αθλιότητα του ελληνικού αριστερισμού μπορεί να μεθοδεύσει. Ήταν μια απόπειρα "σύνδεσης" της δολοφονικής επίθεσης φασιστών εναντίον ενός στελέχους του ν.α.ρ. με τις κινητοποιήσεις ενάντια στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Απόπειρα σύνδεσης καθόλου "άδολη": για να εκμαιευτεί η "πολιτική ηγεμονία" τους οι ακροαριστερές γκρούπες είναι ικανές να χρησιμοποιήσουν οτιδήποτε - ακόμα και το κεφάλι ενός μέλους τους.

Πέρα απ' αυτή την αλήθεια που την έχουμε ξαναπεί, η συγκέντρωση εκείνη επιβεβαίωσε την συμφυλισμένη συνέπεια με την οποία η ελληνική άκρα αριστερά "χειρίζεται" το ζήτημα της βίας στο δρόμο: *διακριτική ανοχή (όταν μερικά επεισόδια "συμφέρουν"...) και ταυτόχρονη απαξίωση (μέσω καταγγελιών για προβοκάτορες, για υποκινούμενους από την αστυνομία, κλπ) ώστε να μην χαθεί και το πλειοψηφικό κοινωνικό ακροατήριο...*

Αυτό ακριβώς θα συνέβαινε και στις 18 ιούνη του '98. Η δικαιολογημένη οργή πολλών για την δολοφονική δράση των φασιστών σκεπάστηκε και χειραγωγήθηκε από τις πρωτοβουλίες και τις μανούβρες του αριστερισμού. Επιμένουμε, για όσους είναι σε θέση να καταλαβαίνουν: υπήρξε ξεκάθαρη χειραγωγήση. Με αποτέλεσμα να επιχειρηθούν συγκρούσεις με μόνο όρο την "μαζικότητα" της συγκέντρωσης, και χωρίς τις βασικές προϋποθέσεις, ούτε οργανωτικές, ούτε - το κυριότερο - πολιτικές. Τα "καλά" των επεισοδίων (αν υπήρχαν τέτοια) θα τα αξιοποιούσε πολιτικά η άκρα αριστερά: όσο για τις ζημιές θα τις πλήρωναν αυτοί που τις πληρώνουν πάντα...

Απόδειξη των ισχυρισμών μας είναι αυτό: στη συγκεκριμένη συγκέντρωση ένας μπάτσος χρησιμοποίησε πιστόλι, τραυματίζοντας έναν από τους συγκεντρωμένους. Υπό οποιαδήποτε συνθήκη μη χειραγωγήσης αυτό το γεγονός θα ήταν όχι η σταγόνα αλλά το ποτάμι που θα ξεχύλιζε. Όμως επειδή την ξεκάθαρη κρατική βία οι έχοντες το πολιτικό πρόσταγμα δεν ήθελαν να την αντιμετωπίσουν με τίποτα, ούτε και να την "συνδέσουν" με κανένα νόμο αρσένη, γι' αυτό την έκαναν γαργάρα. Οι πυροβολισμοί ξεχάστηκαν πολύ γρήγορα. Τα μπουκάλια όχι...

Πολύ φυσιολογικά πράγματα για την άκρα αριστερά του κράτους... (Γιατί όμως έχουν γίνει τέτοια και για άλλους;)

δεν προσκυνάμε

Οι κατηγορίες, η προφυλάκιση.

Η σύλληψη του Κ. Μητροπέτρου ήταν συνέπεια λιγότερο της "ικανότητας" της αστυνομίας και περισσότερο του πολιτικού ραντεβού που έκλεισαν οι αριστεριστές ανάμεσα στην μίζερη και μικρόψυχη "πολιτική" τους και στην μητροπολιτική βία. Με τα δεδομένα που είχε η συγκέντρωση της 18ης ιούνη ήταν εύκολο να ναρκοθετηθεί κατασταλτικά με κάθε διαθέσιμο μέσο. Οι συλλήψεις ήταν μια εύκολη υπόθεση.

Στη συνέχεια, για να στηριχτούν οι κατηγορίες σε βάρος του Κ. Μητροπέτρου, ξεδιπλώθηκε ο "εκσυγχρονισμός" του εκτελεστικού. Βιντεοταινίες δεν έχουν χρησιμοποιηθεί ιδιαίτερα μέχρι σήμερα σαν αποδεικτικό υλικό σε δίκες, και είναι φυσικά ένα ερώτημα το πόσο αντέχουν να θεωρηθούν "αντικειμενικό" στοιχείο. Όμως στην προδικαστική λειτουργία δουλεύουν μια χαρά: παίζουν βελτιωμένο τον ρόλο του "σύμφωνα με πληροφορίες της υπηρεσίας μας". Ένας εισαγγελέας ή/και ένας ανακριτής κάνοντας προανάκριση είναι πολύ καλύτερα οχυρωμένοι απέναντι στην νομική υπεράσπιση του κατηγορούμενου απ' ό,τι το δικαστήριο: μπορούν ιδιωτικά να απολαύσουν οποιαδήποτε βιντεοταινία επεισοδίων... και να αποφασίσουν την προφυλάκιση. Τέτοια "στοιχεία" της αστυνομίας είναι έτσι άμεσα αξιοποιήσιμα.

Εν τούτοις τον Κ. Μητροπέτρο δεν τον προφυλάκισαν αμέσως. Γιατί εκκρεμούσε (στην δημοσιότητα) η "τύχη" των φασιστών που είχαν κτυπήσει σχεδόν μέχρι θανάτου τον Κουσουρή λίγες μέρες νωρίτερα. Εκκρεμούσε, εν πάσει περιπτώσει τυπικά, η "τύχη της αφορμής" που οδήγησε στη συγκέντρωση της 18ης ιούνη, και στα επεισόδια. Μερικούς μήνες αργότερα ο νεοναζί "περιάνδρος" και η παρέα του είχε ξεχαστεί. Οι μπάτσοι μπορούσαν ελεύθερα να "θυμηθούν" τον αναρχικό Μητροπέτρο.

Ένα χρόνο μετά

Πλησιάζοντας την ημερομηνία της δίκης, τόσο καιρό ύστερα από την συγκέντρωση της 18ης ιούνη, μερικά πράγματα έχουν δείξει λαμπρά το πραγματικό τους πρόσωπο. Η μικροαστική καρδιά του περιβόητου κινήματος των καθηγητών, για την οποία δεν είχαμε ποτέ αμφιβολία, συνεχίζει να χτυπάει: εκεί που ο Κ. Μητροπέτρος (όπως και άλλοι) είχε σταθεί στο ύψος της αλληλεγγύης, εκεί που η συνέπεια των επιλογών του τον οδήγησαν οργισμένο στην πλ. Κάνιγγος, εκεί ακριβώς αυτό το "κίνημα" έχει φτύσει. Με διορισμένους μόνιμα τώρα πια κάμποσους από τους πολιτικούς πρωτεργάτες του (αφού το υπουργείο παιδείας και το κράτος γενικότερα δεν κρατάνε κακία...) με πάμπολους άλλους να αυξάνουν τα εισοδήματά τους από την "αναβάθμιση" της ιδιωτικής εκπαίδευσης (και σίγουρα του χρηματιστηρίου), με το πολιτικό του προσωπικό να ονειρεύεται πάντα κουκιά και να ξυπνάει πενιασμένο, το "κίνημα των καθηγητών" της άνοιξης του '98 μας κοροϊδεύει όλους - και όχι μόνο τον Μητροπέτρο. Μόνο που εκείνος την έχει χρεωθεί αυτήν την ιστορία: υπερασπιζόμενος τον εαυτό του και τις επιλογές του μπροστά στο δικαστήριο, θα αναστήσει, θα τιμήσει (και θα πληρώσει μέχρι τελευταία δέκαρά) μια κοινωνική συνθήκη που από τη μεριά της τον έχει, απλά, χασμένο. Θα είναι δέκα ή μήπως είκοσι οι αδιόριστοι κατηγοητές που θα βρεθούν μπροστά στην απολογία του; Οι υπόλοιποι, ξεκάθαρα, τον έχουν καταδικάσει.

Ο Κ. Μητροπέτρος λοιπόν - για εμάς - δεν είναι κρατούμενος, υπόδικος, απολογούμενος, αύριο καταδικασμένος, κανενός "κινήματος καθηγητών", και καμιάς "οργής αδιόριστων για τον ξυλοδαρμό του Κουσουρή". Οι αξίες του, οι επιλογές του, η προσωπικότητά του είναι "πολλά" για υποκειμένα τα οποία πέρα από τα παχιά λόγια και τις θεωρίες δεν ενδιαφέρονται παρά μόνο για την πάρτη τους. Ή, για το άρμεγμα και την κεφαλοποίηση της φρίκης των άλλων, πάντα εκ του ασφαλούς, πάντα με τα χέρια καθαρά, πάντα με το μυαλό σε κάποια οικογένεια και σε κάποια καριέρα.

Όχι. Ο Μητροπέτρος και κάθε Μητροπέτρος τους πέφτει πολύς. Πάρα πολύς. Γιατί ανήκει σε ένα αόρατο μεν, αδιαμόρφωτο, υπόγειο, αβέβαιο, ανοργάνωτο σίγουρα: αλλά ταξικό, επίκαιρο, ανταγωνιστικό "σχέδιο". Θέλει να το πει κανείς ταξική *συνείδηση*; Ίσως νάνα αυτό το σωστό όνομα.

Όσο το αναγνωρίζουμε αυτό - όχι από μια κούφια "επίδειξη αλληλεγγύης", αλλά επειδή αυτή είναι η αλήθεια (μας) - άλλο τόσο αναγνωρίζουμε ότι αυτό το "σχέδιο" είναι το μόνο απ' το οποίο λείπει ο Κ. Μητροπέτρος. Είναι το μόνο που του αξίζουν τέτοιοι κρατούμενοι - αλλά είναι δυστυχώς και στη μεγαλύτερη αδυναμία να τους ελευθερώσει. Δεν έχουμε αυταπάτες, ούτε άχρηστες παρηγορίες: για το άμεσο μέλλον του Κ. Μ. θα αποφασίσει μονομερώς και απερίσπαστα το δικαστήριο - δηλαδή το κράτος.

Εκείνο που έχει αξία, εκείνο που μπορούμε να δώσουμε, είναι πέρα απ' αυτά. Είναι ένας λόγος τιμής (με τις συνέπειές του) που άνθρωποι σαν τον Κ. Μητροπέτρο ξέρουν να μετρήσουν, γιατί ξέρουν να τον πουν: *δεν προσκυνάμε.*

